

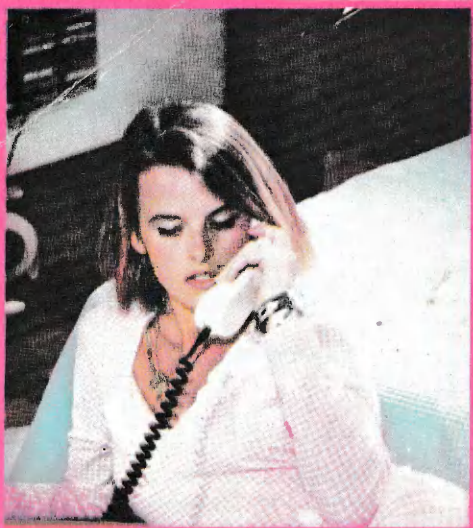

Noelle Berry McCue

Destin în lumina lunii

BESTSELLER

- Nu sînt a ta! Nu aparțin nimănui!

- Nu vei înceta niciodată să mă alungi, Rebecca? strigă în continuare Eduard în timp ce tînăra femeie se zbătea în continuare în mîinile sale. Ascultă-ți dórința. Trupul tău, doar el știe ce vrea. Mai bine chiar decît tine...

Avea dreptate. Rebecca era tentată să se abandoneze, să uite restul lumii, pentru a juca, în sfîrșit, cu Eduard, partitura unei pasiuni pulsînde și prea mult timp înfrînte. Deja aceste mîini ale bărbatului pe pielea sa catifelată, făceau să se nască în ea un cîntec de dragoste sălbatică, al cărui ritm nerăbdător părea să-i șoptească aceste cuvinte:

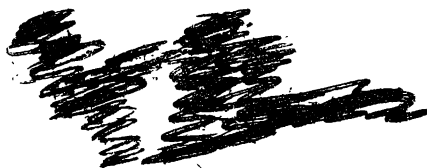
«Lasă-te iubită, cum o meriți, Rebecca, lasă-te iubită...»

Dar, în contrast, o terifiantă melopee îi repeta: «Nu, nu ești demnă de el, amintește-ți.»

Destin in lumina lunii

NOELLE BERRY McCUE

Destin in lumina lunii

Editura Dora-Press

1.

REBECCA NESSIAN PRIVI

mulțimea care se strîngea în jurul ei. Petrecerea fusese organizată în beneficiul F.A.E.A.-ului, o asociație de ajutor pentru copiii cu greutate, pe care tînăra femeie o fondase doi ani mai devreme datorită micii moșteniri pe care i-o lăsase Paul Thomas.

Rebecca nu era decît o mică sălbatică cînd l-a întîlnit pe Paul. Sau, mai curînd, cînd el a smuls-o străzii pentru a o lua sub aripa lui protectoare. Un tată nu s-ar fi purtat mai bine cu propriul lui copil.

În schimb, Rebecca i-a arătat o admirație și o afecțiune fără margini.

Membru al Departamentului de Poliție Hayward, Paul își consacrase tot timpul liber dezmoșteniților. Când a venit momentul să se pensioneze, și-a luat un post de paznic de noapte pentru a putea plăti anii de studiu ai Rebeccăi. Fetișcana sălbatică a devenit atunci o tânără frumoasă care-și termina cu strălucire Dreptul la Universitate.

În fine, într-o zi, ea s-a întors triumfătoare, cu diploma în buzunar. Tatăl adoptiv și fiica s-au unit spre a face bine în jurul lor. Cunoștințele Rebeccăi și remarcabila ei competență îi deschideau forțele creării unei fundații oficiale.

Vai, Paul nu avea să-și vadă niciodată visul împlinit. Un atac de cord i-a întrerupt zilele, lăsând-o pe tânăra femeie disperată.

Temperament pasional, Rebecca dădea totuși dovadă de o stăpânire perfectă și nu lăsa să se vadă nimic în public. Astfel, când la evocarea acestor amintiri își simți sufletul umplându-i-se de melancolie, își reveni îndată în fire. La aspra școală a străzii, înveți de foarte tânăr să-ți ascunzi sentimentele.

Lui Paul, bineînțeles, nu putuse să-i ascundă nimic. Acest om citea în ea. Un dar pe care-l împărtășea cu Constance Sinclair — Constance

Wilde după căsătorie — prietena din copilărie a Rebeccăi. Blîndă, generoasă, Constance a știut să o cucerească cu înțelegerea și răbdarea ei.

În afară de aceste două ființe, pe care le îndrăgea mai mult decît orice pe lume, Rebecca avea multă afecțiune pentru Charles Holbrush și surioara lui, Suzie. Și aceștia crescuseră pe stradă, privați de toate. Rebecca i-a primit mai întîi la ea. Apoi, cînd Charles și-a găsit de lucru, a putut pretinde să se întrețină pe sine și pe cei din preajma surioarei lui. Pentru a liniști autoritățile, Rebecca a caucionat aranjamentul și Holbrush-ii și-au amenajat două etaje deasupra ei.

Spre deosebire de Paul și Constance, Suzie și Charles nu cunoșteau bine trecutul Rebeccăi. Le explicase că, mică fiind, simțise și ea nevoia să se debaraseze de societatea fără suflet care o înconjură; dar nimic mai mult. Ei erau departe de a bănuși ce a îndurat ea și ce drum anevoios a străbătut. Căci voia să-și poarte singură vechea povară.

Constatînd că sărbătoarea era în toi, Rebecca zîmbi mulțumită. Cît de mîndru ar fi fost Paul de ea și de reușita acestui dîneu de binefacere! Primarul din Hayward și echipa lui se aflau aici, la fel ca și notabilitățile din oraș, bărbați și femei de afaceri care contau în ținut. Buna dispoziție domnea.

Suculenta masă oferită de hotel satisfăcuse toate gusturile. Mai târziu, chiar și discursurile au fost călduros primite...

De departe, în mijlocul mulțimii de invitați, Rebecca îl zări pe Mark Wilde, soțul lui Constance. Mark îl admirase întotdeauna pe Paul Thomas. După moartea acestuia, pentru a distra pe Rebecca de la supărarea ei, Mark îi încredințase postul de responsabil al complexului de apartamente pe care el îl gira de ani de zile, Wilde Property Management Corporation. Susținută de prieteni și datorita acestei ocupații acaparante și copiilor Holbrush, Rebecca a rezistat.

Astăzi, Mark o îndemna să urce noi trepte în ierarhia corporației Wilde Management. Mark era un om teribil de ambițios. Așa că nu înțelegea reticențele Rebeccăi.

Constance, dimpotrivă, sesizase perfect problema. Rebecca cunoscuse o asemenea precaritate, fusese atît de maltratată, atît de hăituită, încît astăzi nu aspira decît la liniște. Munca ei actuală îi plăcea și nu vedea nici un interes să o repună în discuție. Ea se bătea pentru ceilalți, cei dezmoșteniți de soartă, nu pentru propria-i persoană.

Pe cît era Constance de fină, de deschisă, de perspicace, pe atît era Mark de înverșunat și oarecum obtuz. De aceea Rebecca a rămas fără glas în ziua în care Constance și Mark i-au anunțat

căsătoria lor. Nu-ți puteai imagina cuplu mai nepotrivit.

În acest moment, Rebecca își remarcă prietena care stătea în picioare în fața bufetului și hotărî să se ducă la ea. Pe cînd înainta, numeroase priviri o urmăreau admirativ. Dar Rebecca nu le vedea, inconștientă de propria-i frumusețe.

Totuși, fără un motiv anume, își întoarse brusc capul spre stînga, ca răspuns la o chemare tăcută. Ochii ei îi întâlneau atunci pe cei ai unui bărbat blond și inima îi bătu mai puternic. Un fior o străbătu în timp ce susținea privirea lui cenușie. Se opri drept în mijlocul încăperii, pietrificată și abia dacă-și dădu seama că persoana care o urma se izbește de ea. Îngăimă cîteva cuvinte de scuză abia perceptibile, fără a-și putea desprinde ochii de la Edouard Sinclair, fratele lui Constance.

O dată în plus, se întrebă de ce numai el era capabil să o facă să simtă un fior din cap pînă-n picioare, doar cu o simplă privire. Din primul minut o forță implacabilă îi atrăsese unul spre altul ca doi magneti.

Căci atunci cînd Rebecca îl întâlnise pe Edouard, înțelegerea lor a fost imediată. Ca frate mai mare, el veghease întotdeauna asupra surorii lui mici, Constance, cu o autoritate nuanțată de blîndețea ce emană din făptura lui ca o lumină subtilă. Mai ales,

el știuse să o asculte pe Rebecca a cărei companie o găsea plăcută. Tandrețea lor împărtășită pentru Constance făcuse restul, întărind o afecțiune reciprocă, pînă cînd o neînțelegere stupidă a venit să rupă atașamentul lor. Încercaseră atunci să se respingă cu toată puterea voinței lor.

Rebecca rememorează cele petrecute... Una din elevele cele mai zvăpăiate din liceu, Estelle Simpson, organiza o petrecere. Edouard nu o simpatiza deloc, iar părinții lui Constance nu voiau să-și lase fiica să iasă singură. Astfel, Constance i-a cerut Rebeccăi să intervină pe lîngă Edouard pentru a-l convinge să vină și el. Ceea ce tînăra fată făcu pentru a-si servi prietena.

Cînd, spre sfîrșitul seratei, Ed a găsit-o pe draga lui soră bolnavă de cît alcool băuse, a făcut-o deîndată răspunzătoare pentru asta pe Rebecca.

După el, Constance era incapabilă să se amețească, fără ca cineva s-o fi împins la asta. Dacă Rebecca nu ar fi antrenat-o pe Constance la această sărbătoare, incidentul nu ar fi avut loc. Reproșuri, blamări... Edouard nu găsea cuvinte destul de aspre pentru a o acuza pe Rebecca. Palidă, tînăra femeie îl lăsase să vorbească, prea șocată și decepționată pentru a răspunde. Cuvintelor jignitoare le-a opus tăcerea.

A doua zi, Constance mărturisea fratelui ei că ea însăși îi ceruse Rebeccăi să intervină în favoarea ei.

Îndată după aceea, ea o chemă pe Rebecca să o anunțe de sosirea fratelui ei. Acesta voia să-și ceară scuze pentru nedreptatea din ajun. Dar Rebecca, supărată încă, a fost jignită că Ed nu și-a dat măcar osteneala să-i telefoneze personal. După ani petrecuți în mijlocul certurilor, a urii și a țițetelor, nu-și revenea după violența și agresivitatea lui Edouard. Prietenia lor nu valora deci prea mult. Se hotărîse atunci să se răzbune pe el, să-l atingă acolo unde-l doare mai mult. Cînd a sunat la ușă, ea i-a deschis în cel mai insolent neglijă. A jucat atît de bine pe vampa, încît Edouard, sufocat, a întrebato cu o voce stranie dacă Paul ar fi aprobat acest gen de ținută. Atunci, ea a lovit:

— Paul mă adoră pe jumătate goală...

Ed nu și-a revenit. Unde era aroganța lui din ajun? Aerul lui important? Acum îi era rău, suferea atît cît o făcuse pe ea să sufere.

— V... vād, reușise el să articuleze. Liceancă ziua și ademenitoare noaptea.

Împotriva oricărei așteptări, ideea părea că-și face singură drum în sinea lui. Se apropiase atît de mult de Rebecca, încît îi simțea suflarea caldă pe obraz. Dorința urcă în el fulgerătoare.

— M-ai înșelat bine, mică țigăncușă. Eu te credeam inaccesibilă, de neatins, tu, aparțineai deja unui bărbat. Dumnezeu! Cum am putut să fiu atît de stupid?

Și iată cum situația s-a întors împotriva ei, cum s-a găsit prinsă în propria-i capcană. Încurajat de aparenta îndrăzneală a prietenei lui, și înainte ca ea să-l fi putut opri, Ed o cuprinse în brațe. Pierdută de dorință, incapabilă să-l respingă, simți buzele lui Edouard punându-se pe ale sale. După un sărut arzător, care a lăsat-o fără respirație, Edouard o privi îndelung, fără să spună ceva. Apoi, dând îndărăt, ajunse la ușă și ieși automat.

Mai târziu, voise să împingă mai departe acest joc foarte serios. În fața refuzului categoric al Rebeccăi — căreia, totodată, fiindu-i teamă de atracția ei față de Edouard, nu voia ca relația lor să se instaleze pe o neînțelegere, dar nici nu se simțea destul de tare pentru a mărturisi că mințise —, Ed fu cuprins de o furie teribilă. De atunci, această furie — cea a geloziei și a dragostei decepționate — nu se potolise niciodată. Dar Rebecca nu a făcut nimic pentru a o risipi. Dimpotrivă. Mînia lui Edouard oferea adolescenței cel mai bun mijloc de a rezista chemării simțurilor care o atrăgeau irezistibil spre el.

După moartea lui Paul, Rebecca și-a putut da seama că Edouard nu are de gînd să renunțe la ideea de a deveni iubitul ei și o hărțuia cu avansurile. Atît de mult, încît a trebuit să-i declare că trăiește de aici înainte cu Charles Holbrush. Era o minciună. Dar de atunci Edouard a lăsat-o în pace.

Un sunet de țambal o readuse brusc în prezent. La câțiva metri de ea, Edouard Sinclair dansa cu Delilah Lawn, manechin cunoscut al cărei chip ținea coperta revistelor de modă. Pe moment, Delilah, strident machiată, râdea și vorbea cât mai tare, pentru a atrage privirile. Dar drăguța creatură, înțelese repede că nu era luată în seamă de cavalerul său. Acesta părea absorbit. Urmări privirea lui Edouard. Ochii-i furibunzi o fulgerară atunci pe frumoasa Rebecca.

În ce-o privește, Rebecca nu era geloasă. Doar atitudinea echivocă a lui Delilah o intriga. Cât era de stupidă această fată! Stupidă, dar ambițioasă cât doi. Și Edouard era o partidă interesantă. Frumos, avocat, viitor politician... Dacă nu lua aminte, nici o îndoială ca d-ra Lawn nu va întârzia mult să-i învadeze viața.

Rebecca o căută cu privirea pe Constance. Prietena ei era acum așezată la o mică masă rotundă. Merse îndată și se instalează lângă ea.

— Dacă ai fi fost tu însăși însărcinată cu invitațiile, observă Constance, căreia tulburarea Rebeccăi nu i-a scăpat, cred că l-ai fi șters pe Edouard de pe listă...

— Cu siguranță.

— Ce ciudat! Nu te înțeleg. Nu ești ușor de intimidat. Vrei să-mi explici de ce pari atât de interesată de fratele meu? De ce te arăți atât de

neîncrezătoare față de el?

Schimbînd deliberat subiectul, Rebecca întrebă:

— Unde e soțul tău?

— Cu consilierul Denis. Pălăvrăgesc... Îți imaginezi cumva că Mark m-a însoțit în seara asta din plăcere?

Atinsă de amărăciunea din vocea prietenei sale, Rebecca declară suspinînd:

— O, Constance! Nu-mi place să te văd nefericită. Dacă nu te-aș fi prezentat lui Mark...

— Pentru Dumnezeu, încetează să-ți faci reproșuri. Tu m-ai pus în gardă, dar eu am rămas surdă. Astăzi îmi plătesc greșeala.

Lăsa să-i scape un rîs lipsit de bucurie.

— De la căsătoria noastră, îl văd pe Mark din ce în ce mai rar. Așa că-mi iau răul cu binișorul. Dar într-o zi...

Tînăra femeie se întrerupse. Ochii-i verzi căpătară o nuanță singulară.

— Am vorbit destul despre mine. Tu și cu Edouard inspirați bîrfe mult mai palpitate!

— În orice caz, mi-a stricat seara.

— Ascultă, i-o întoarse Constance, e vorba de un dineu de binefacere în seara asta, nu de o serată intimă. Fiecare invitat suplimentar reprezintă o subvenție pentru fundația ta. Nu uita asta.

Rebecca îi aruncă o privire încărcată de tristețe.

— Prezența lui în această seară te tulbură în așa măsură? întrebă Constance surprinsă.

— Știi bine că noi nu ne putem împiedica să nu ne certăm.

— Te cunosc. Îl ții la distanță numai pentru că ai convingerea că nu ești demnă de el, sau Dumnezeu știe de ce!

— Nu știu...

— Ei bine, eu știu. Și neînțelegerea de pe vremea adolescenței voastre nu trebuie să mai conteze astăzi. Ai douăzeci de ani, la urma urmei.

Apoi adăugă mai încet:

- Meriți să fii iubită, Rebecca...

- Edouard nu așteaptă dragoste de la mine.

- E greșeala lui? Dacă tu n-ai înceta să pretinzi că ai trecut de la un amant la altul, te-ar trata diferit.

- Sînt încă prea vulnerabilă, Stance.

- Dacă îl va întâlni pe Charles Holbrush, va zice imediat că nu e nimic între voi. Ce-ai să faci atunci?

— Poate nu se vor întâlni niciodată.

- Sînteți obositori, Ed și cu tine. Uneori îmi vine să merg și să-i povestesc totul.

- N-ai s-o faci. Nu-i așa, Stance?

Constance zîmbi. Numele cu care i se adresa Rebecca îi plăcuse dintotdeauna. Îl găsea poetic.

- Drept cine mă iei? replică ea. Dar să mint mă obosește. Și acum, că Edouard s-a întors acasă, va trebui să mă supraveghez, să-l las să creadă că Charles și cu tine trăiți împreună... pînă în ziua în

care va descoperi că această viață amoroasă împrăștiată este pura ta invenție. Și în ziua aceea, Rebecca Nessian, vei avea tot interesul să o iei din loc...

Rebecca ridică din umeri. Prietena ei vorbea adevărat. Edouard petrecuse șase luni la Washington, cu scopul de a îmbrățișa cariera politică. Apoi, din motive de sănătate, d-na Sinclair, mama, a trebuit să plece pentru câteva săptămîni în Arizona, fiul ei a însoțit-o. Mama odată vindecată, Edouard a revenit la Hayward și Rebeccăi avea să-i fie greu acum să scape de el.

— Oh! exclamă Constance. Iată pasărea de pradă și ultima ei victimă, la o adică, fratele meu...

Rebecca ridică ochii. Delilah și Edouard se apropiară și luară loc în jurul micii mese rotunde.

— Nu știam că ești creatoarea Fundației pentru..., începu Edouard adresîndu-se Rebeccăi.

— ...pentru Asistența Copiilor și Adolescenților, preciză Rebecca. Mai curent, F.A.E.A. Este normal să nu fi știut. Știi atît de puține lucruri în ce mă privește.

Prefăcîndu-se că nu a auzit, Edouard cuprinse cu brațul umărul gol al partenerei sale.

— Iartă-mă, dar nu v-am prezentat: Rebecca... Delilah...

— Încîntată, zise Rebecca întinzîndu-i mîna.

Dar Delilah nici măcar nu privi înspre

interlocutoarea sa. Cu ochii ațintiți asupra lui Edouard, îl întrebă pe acesta cu o voce studiată:

— N-ai vrea să dansăm, scumpule?

— Abia am dansat, i-o întoarce el nerăbdător.

Făcându-și jocul pînă la capăt, Delilah își trecu o mîna manichiurată prin coafura ei de falsă blondă, își răsturnă capul pe spate și susură:

— Să dansez toată lipită de tine...

Efectul fu irezistibil. Constance nu putu să-și rețină un hohot sincer de rîs. Rebecca batu din gene, imitînd ocheadele lui Delilah.

Constance porni să rîdă și mai tare...

Apoi, regăsindu-și toată mîndria, Rebecca se ridică, își luă cu un gest elegant poșeta de pe masă, aruncă o privire spre fiecare și se îndepărtă ca o regină.

— Cît este de frumoasă, remarcă atunci Constance. Ai văzut? Toată lumea o privește...

2.

HOTĂRÎT LUCRU, ÎN SEARA aceea, norocul nu era de partea Rebeccăi. Când ieși de la lavabo, dacă a avut timp să facă doi pași, când o mînă fermă i se puse pe spate.

— M-am săturat să mă joc de-a șoarecele și pisica cu tine, Rebecca.

Chiar înainte de a apuca să se întoarcă, recunoscuse vocea caldă a lui Edouard.

— Dacă ai vrea să încetezi odată. Mi-ar place să-ți vorbesc.

— Mi s-a părut totuși că ești „însoțit”.

— Nu te credeam geloasă.

— Nu suport tâmpeniile. La drept vorbind, această biată Delilah Lawn îmi face milă și tu de asemenea.

Edouard rămase mut. De ce Rebecca avea o așa de jalnică părere despre el? De oînd aflate cu ce remarcabil spirit de decizie și cu cîtă perseverență și-a constituit ea fundația, unele piese lipsă din puzzle începeau să-și găsească locul. Vedea la Rebecca calități pe care voise să le treacă cu vederea. Nu, ea nu era superficială...

Ar fi putut măsura această profunzime sufletească mult mai devreme. Dar, orbit de furie și gelozie, a închis premeditat ochii asupra generozității Rebeccăi, asupra pudorii, autenticității ei. Atîtea calități pe care ea le-a manifestat totuși în toată această vreme. Niciodată nu a fost ființa ușoară pe care el a vrut s-o vadă în ea.

Cînd odinioară îi propusese să-l urmeze la Washington, ea i-a refuzat oferta. Acest refuz îl contrariase în așa măsură, încît l-a atribuit unor motive îndoielnice. Astăzi, își dădea seama de croarea lui. Rebecca și-a folosit tot acest timp. Mai bine decît a făcut-o el însuși. Da, Rebecca era o ființă loială. Afeecțiunea ei, niciodată dezmințită pentru Constance, era de ajuns ca s-o dovedească.

Dar era mai ales periculos de seducătoare. Edouard nu putea nega faptul că-l obseda de ani de zile. Niciodată nu întîlnise o femeie care să-i

semene. Niciodată nu întâlnise, la o alta, puritatea ei, firescul și, mai ales, irezistibila ei strălucire, această senzualitate luminoasă. Căci Rebecca avea în ea o putere aproape magică pe care nici măcar nu și-o bănuia. Acest gând nu-i mai dădu pace lui Edouard. O asemenea inocență, îmbinată cu atîta farmec, o făceau aproape periculoasă. Pentru toți bărbații... și pentru el îndeosebi!

— De ce-mi vorbești de Delilah? Nu te-am oprit ca să vorbim de ea, reluă deodată Edouard.

Cu un suspin de exasperare, Rebecca replică.

— Ce aveai să-mi spui atît de important?

— Voiam să știu dacă ceea ce a spus sora mea e adevărat.

Rebecca ar fi vrut să dispară sub pămînt. Îi răspunse însă:

— Fii mai precis.

— Știi bine despre ce e vorba. Nu face pe inocenta. După cîte spune Constance, te vei căsători în curînd cu Charles...

Rebecca ridică din umeri, sincer furioasă pe malițiozitatea lui Constance, care nu făcuse altceva decît să complice lucrurile.

— Își face idei, replică ea pe un ton de glumă. Îi cunoști înclinațiile romantice.

Edouard spuse printre dinți:

— Cît voi trăi eu, nu te vei căsători cu acest tip.

— În acest caz, voi căuta să-mi programez

casătoria în ziua funerariilor tale.

Insensibil la umorul batjocoritor al tinerei femei, Edouard îi ordonă sec:

— Să taci imediat! Mă auzi?

Înainte de a putea să relice, Rebecca se simți prinsă de braț și dusă cu forță spre ieșire.

— Unde ai de gând să mă duci așa?

— Într-un loc unde să putem vorbi liniștiți.

Rebecca îl privi pe Edouard. Cu maxilarele încordate, cu buzele strânse, nu avea într-adevăr aerul că glumește. Traversară astfel mai multe săli.

— Știi că nu ești plăcut la vedere?

Drept răspuns, tânărul bărbat, trânti în urma lor ușa cu sticlă de la micul salon cu atîta forță, în cît mare lucru că n-au auzit geamul sărind în țandări. Dar, prin miracol, acesta rezistă.

Dădură în cale peste un cuplu care aștepta în vestiar să plece. Instinctiv, Edouard slăbi puțin apăsarea degetelor în jurul brațului Rebeccăi. Profitînd de ocazie, aceasta se desprinsese de tot, și se îndreptă cu pași mari spre grădina hotelului.

Era lună plină. Grădina întreagă era scăldată într-o lumină argintie. Un strat de trandafiri roșii și albi o îmbălsăma. Rebecca respiră ușurată aerul curat al acestei serii de vară tîrzii. În mijlocul peluzei, se întoarse, înfruntîndu-l pe bărbatul care o urma și cape acum îi bara trecerea.

— Ai înnebunit? îl întrebă ea cu pumnii strînși.

— Poate.

— Ascultă, detest scenele.

— Mi se pare că l-ai înlocuit cam repede pe Paul Thomas cu Charles Holbrush...

De ce se amesteca? Rebecca îi trase o palmă lui Edouard.

Dar violența îi făcea oroare și gestul i se păru deodată derizoriu.

— Este stupid, zise ea ridicînd din umeri. Nu voiam să fac asta.

— Mi se pare, dimpotrivă, că da, replică Edouard cu un calm straniu.

Încet, mîna lui Edouard se puse pe amprenta lăsată de degetele Rebeccăi. O privi fără să spună nimic.

— Te rog să-mi primești scuzele, zise atunci tînăra femeie.

Cu un aer încăpățînat, Edouard nu răspunse.

— Ți-am spus că regret. Ce mai aștepți?

— Nu-mi dau seama, așa cum nu-mi dau seama ce aștepți tu de la mine!

— Ce importanță are?

— Îmi displace să admit, dar sentimentele tale contează pentru mine.

Rebecca fu emoționată de această sinceritate. Timp de o secundă fu chiar ispitită să i-o spună lui Edouard. Dar însemna să se joace cu focul. Și acest lucru, mai mult ca oricare altul, era de evitat. Risca

să-și piardă scumpa ei libertate și liniștea sufletească. Deci, cu o voce stăpînită, declară:

— Edouard, dispari din calea mea, te rog. Aș vrea să mă întorc în salon.

— Ca să mă prezinți viitorului tău soț, Rebecca?

— Nu e aici.

— Nu-î prea drăguț din partea lui... Prezența lui alături de tine nu ar fi fost, de altfel, de mare importanță.

— Nu în mod necesar, răspunse ea plecînd ochii, pentru ca Edouard să nu citească în ei minciuna. Charles și cu mine nu sîntem deloc prinși de conveniențele sociale. El are interesele lui, eu pe ale mele.

Ca și cum ar fi ghicit ceva, Edouard o observă atent, dar interpretează greșit situația.

— Cît ești de ciudată, zise el. Mă întreb dacă nu cumva Constance are dreptate. Nu încerci cumva să-mi ascunzi această viitoare căsătorie?

Rebecca scutură din cap, oribil de prost dispusă.

— Această căsătorie nu există decît în imaginația surorii tale. Țin prea mult la independența mea.

— Independența tă nu te-a împiedicat totuși să cazi fără ezitare în brațele acestui Holbrush! o persiflă el.

— Asta nu mă privește decît pe mine.

— Nu. Cred, de fapt, că toată această poveste mă privește și pe mine. Ți-e teamă, Rebecca. Teama ca

legătura noastră să nu devină serioasă. Atunci, după moartea lui Paul Thomas, te-ai aruncat de gîtul primului venit pentru a fugi de mine. Știai totuși prea bine cît de mult te doream.

Cu o figură disprețuitoare, ea ripostă:

— Poate că eu nu te doream. Ți-ai pus întrebarea asta măcar o singură dată?

— Inutil, răspunse Edouard cu o voce ciudat de blîndă. Asupra dorinței tale nu am nici o îndoială. Și așa a fost întotdeauna. Numai că tu ai preferat un bărbat care să nu-ți încalce scumpa ta libertate. De fapt, sînt sigur că nu-l iubești.

Clarviziunea lui Edouard o năuci pe Rebecca. Acum nu mai putea fi vorba să joace tare.

— Dacă sînt atît de calculată pe cît pretinzi, ar trebui să te socotești fericit că ai scăpat din mrejele unei astfel de femei...

— Știi bine că nu asta am vrut să spun. Eu...

Rebecca îl întrerupse un un gest brusc al mîinii.

— Dimpotrivă! Dar lasă-mă să-ți răspund. În primul rînd, nu m-am folosit de nimeni. În al doilea rînd, nu devorez bărbații fără a da nimic în schimb. Închipuie-ți că Charles și cu mine sîntem fericiți.

Rănit de ultima precizare a Rebeccăi, Edouard simți că i se urcă sîngele în obraji.

— Îmi răstălmăcești vorbele.

Inspirînd adînc, Rebecca își înălță ochii spre cer înainte de a răspunde.

Mi-e teamă că toată această conversație nu duce nicăieri.

Coboară puțin de pe pedestalul tău și vei vedea că locuiești într-o lume în care bărbații și femeile nu trăiesc separat.

Poate în lumea ta, Edouard. A mea e diferită.

Și de ce crezi tu că ne certăm de fiecare dată când ne vedem?

Nu vreau să știu.

Dar Edouard aștepta un răspuns adevărat. Înțelegînd că nu o va lăsa cu una cu două ea ridică din umeri și adăugă:

Ne certăm pentru că nu ne putem suporta.

El scutură din cap fixînd-o în liniște.

Nu, explică el cu blîndețe. Ne certăm pentru că suntem nefericiți, privați unul de celălalt. Asta ne face agresivi.

Cita dreptate are! își zise în sinea ei Rebecca. Dar această discuție o întărește și mai mult în hotărîrea sa de a nega totul.

Vorbești pentru tine, ripostă ea batjocoritoare.

Deloc. Tu ești ca mine, insistă el fără a renunța la îndrăznețenia-i duioșie. Ai nevoie de mine.

Pastrîndu-și aerul disprețuitor, Rebecca i-o întoarse:

Te înșeli.

Îndrăznește să-mi spui privindu-mă în ochi că nu te ai visat niciodată noaptea în brațele mele.

— Cînd ai să încetezi odată să mă hărțuiești? spuse ea, strîngîndu-și pumnii. Nu sîntem la tribunal.

Edouard o privi în față liniștit.

— Păcat că nu sîntem într-o cameră.

— Ajunge! Lasă-mă să mă întorc.

Edouard nu răspunse. Cum se aștepta la o nouă ofensivă, această liniște o surprinse. Se simți brusc mai nervoasă.

În acel moment, un grup de invitați apăru în cadrul ușii. Rîdeau și ea îi invidia pentru ușurința și nepăsarea lor. O durea capul îngrozitor. Obosită, începea să-i fie frig. Discuțiile cu Edouard o epuizau întotdeauna, dar niciodată ca în seara asta. De ce inventase Constance această poveste cu căsătoria? Nu i se ceruse atît... Rebecca clătină din cap zîbind. Cum să-i porți pică unei prietene? Ea a crezut că-i face un bine, dar nu a reușit decît să complice lucrurile.

În curînd, rîsetele și frînturile de voci ale micului grup deveniră mai puțin distincte. Departe, se auziră portierele mașinilor izbindu-se. Motoarele zbîrnîiră, apoi se îndepărtară în noapte. Liniștea se instalează, grea, ca toate vorbele pe care și le spusese și ca toate cele nespuse încă.

Tînăra femeie fremătă sub stofa ușoară a rochiei albe. O briză ușoară se ridică și un văl de brumă învăluia încet grădina, dîndu-i un aspect ireal.

Deîndată Edouard își scoase haina și,

apropiindu-se de Rebecca, i-o puse pe umeri. Rebecca fremătă din nou. Dar nici vîntul, nici bruma, nu erau pricina. Haina lui Edouard degaja un subtil miros de levănțică amestecat cu mirosul acestui bărbat pe care ea l-ar fi recunoscut dintr-o mie. Așa încît nu se opuse cînd el îi luă mîna. Cu degetele înlănțuite, se îndreptară spre saloanele hotelului. Sub picioarele lor, pietrișul alb scrîșnea ușor și o senzație de bună dispoziție îi invadă.

Rupînd liniștea, Edouard îi ceru cu o voce scăzută pricetenii sale:

Mai e o întrebare pe care trebuie să ți-o pun...

El ridică ochii spre el zîmbind și răspunse:

Care anume?

El îi zîmbi la rîndul lui fără să răspundă și, în loc să intre în salonul luminat, își continuă drumul. Rebecca nu se împotrivi. Înconjurară clădirea întîlnindu-se de mîna, Rebecca gîndind că Edouard, din discreție, voia să se întoarcă la serată pe ușa de serviciu. Dar se opri afară, în penumbră. Razele palide ale lunii luminau siluetele lor unite.

Cînd Edouard vorbi în sfîrșit, Rebeccăi îi trebui multă vreme pînă să înțeleagă ce îi cere.

Ce... ce-ai zis? îngîna ea abătută.

Ai înțeles prea bine, spuse Edouard dintr-o suflare, mîngîind părul negru al tinerei femei.

Eu... tu m-ai cerut în...

în căsătorie. Fii soția mea, Rebecca!

3.

„EDOUARD! TE IMPLOR! NU face una ca asta!” ar fi vrut să strige Rebecca. „Nu mă face să visez”.

Cuprinsă de amețeală, închise ochii.

Căsătoria lor era total exclusă, dacă nu voia să compromită viitorul lui Edouard. Să afle ziarele că ea a fost un copil de stradă, ar ruina fără voia ei cariera politică a lui Ed.

Vechi imagini îi reveniră în minte. Copilăria confiscată, privațiunile, foamea, frigul...

— Unde ești, Rebecca? Nu vrei să-mi răspunzi?

Brutal readusă în prezent, ea lăsă să-i scape un suspin și rosti prima frază care-i trecu prin minte.

Îl uiți pe Charles.

O lucire ucigătoare străbătu privirea lui Edouard.

Debarasează-te de el.

De ce să te căsătorești cu mine, Edouard?

Nu-mi lași altă cale.

Rebecca rămase perplexă.

Cum asta?

Sînt ani de cînd te vreau și te doresc. Și, astăzi, crezi că am să te las să te căsătorești cu altul fără să reacționez?

Îți repet că nu am deloc intenția să mă căsătoresc cu Charles, replică ea nerăbdătoare. Și apoi îmi pare că, pînă azi, nu ți-a părut deloc de rău relațiile mele cu el.

Cum îndrăznești să spui una ca asta? N-am petrecut vreodată un revelion mai lamentabil ca cel de anul trecut. După moartea lui Paul, am vrut numai să-ți las timp să-ți revii. Cum puteam ghici că te vei angaja atît de repede cu altul? Dumnezeuule! Cînd am aflat de legătura ta cu acest Holbrush, nu pot să-mă opresc să te sugrum.

Înspăimîntată de violența confesiunii lui Edouard, Rebecca murmură:

Ești gelos?

Edouard aprobă. Un surîs trist se zugrăvi pe buzele lui

— Când m-am întors la Hayward, am crezut că te pot uita. Dar a fost de ajuns să te întâlnesc o singură dată ca să înțeleg că îmi este imposibil. De atunci, nu visez decît să te îndepărtez de acest imbecil.

— Charles nu este un imbecil.

Neținînd cont de protestul Rebeccăi, Edouard adăugă:

— Căsătorește-te cu mine, Rebecca. Când vom fi căsătoriți, vei putea profita de tot ceea ce îți poate oferi soarta.

Rebecca se simți tratată ca o vulgară metresă. Deși Edouard i-a promis căsătoria, avea certa impresie că o făcea mai ales pentru a o îndepărta de ceilalți bărbați. Niciodată nu s-ar fi putut mulțumi cu o alianță dictată de gelozie. Nici cu un bărbat care îi propunea să o cumpere. Uite că această unire nu-i mai părea doar imposibilă ci, mai ales, indezirabilă.

Rebecca înțelegea acum motivele pentru care refuzase întotdeauna, din instinct, orice legătură intimă cu Edouard. Îl simțea stăpînit mai mult de dorința de posesie — egoist și gelos — decît de o dragoste generoasă și tandră. Nu s-ar fi putut mulțumi cu atît de puțin. Aspira la mai mult, la mult mai mult.

Reuși în cele din urmă să-l respingă pe Edouard și pronuță fatidicul „nu”. Când pricepu că este refuzat, Edouard se simți cufundat în ceață.

— Ce-ai spus? șopti el în sfîrșit, neîncrezător.

— Am zis „nu”. Nu vreau să mă căsătoresc cu tine.

Împotriva voinței, emoția o strângula, dar nu renunță, ridică bărbia, îl privi pe Edouard cu frumoșii ei ochi negri.

— Sînt dezolată, dar căsătoria nu e pentru mine.

— De-a ce te joci tu, Rebecca? o întrebă atunci Edouard.

Era excesiv de încordat.

— Știai foarte bine că e de ajuns perspectiva căsătoriei tale cu Holbrush ca să mă facă să te cer în căsătorie.

— Trebuie să-ți repet că nu am intenția să mă mărit cu Charles... și, mai mult, să uzez de stratageme pentru a te face să mă ieși în căsătorie! Admit că la început am sperat ca prin această legătură să te îndepărtez de mine. Dar mi-am reproșat adesea puțina mea onestitate față de Charles. Mai tîrziu, atît cît am trăit cu el, relația noastră a fost satisfăcătoare și...

Rebecca se întrerupse, înnebunită. Ce spunea ea acolo? Era prea tîrziu ca să dea îndărăt. Nici un cuvînt nu-i scăpase lui Edouard.

— Vrei să spui că nu mai trăiți împreună? Tu l-ai alungat? Sau a plecat el, de bună voie?

Ea își mușcă buzele. Se trădase. Hotărît lucru,, minciuna nu era punctul ei forte.

— Vezi-ți de treburile tale! reuși ea să replice, din

lipsă de idei.

Edouard nu putea crede în fericirea ei. Privirea lui tandră, plină de speranță renăscută o învinse pe Rebecca. Tînăra femeie se găsea, o dată în plus, prinsă în capcana acestei senzualități care-i lega împotriva a tot.

— Să mă ocup de treburile mele? Dar... nu fac decît asta, Rebecca, spuse el cu o voce surdă și ușor voalată. Dintre toate treburile mele, tu ești cea care contează cel mai mult. Ascultă, acum trebuie s-o conduc pe Delilah. Apoi, ne întîlnim din nou și reluăm discuția. De acord?

Fără a așepta răspuns, o atrase la el și-i acoperi fruntea fierbinte cu mici săruturi.

— Lasă-mă să-ți arăt cît ar putea fi de frumos totul între noi. Dă-mi o noapte. O singură noapte și vei vedea... Îți promit că dimineață nu vei regreta nimic.

Dar nu regretul, ci o imensă decepție strîngea inima Rebeccăi. Stăpînit din nou de această dorință de putere, Edouard îi promitea că va fi cel mai minunat amant și că o noapte de plăcere era de ajuns pentru a cîștiga trupul și sufletul femeii la care rîvnea. Și, într-un asemenea moment, el se mai gîndea cu sînge rece să o conducă pe Delilah! Nu era interesat decît de cuceriri ușoare, de satisfacții egoiste. O dorea așa cum un copil capricios voia o jucărie — chiar dacă ar fi să plătească asta cu prețul

unei căsătorii.

— Inutil să te deranjezi, declară ea sec.

Edouard slăbi strînsoarea.

— În seara aceasta sau niciodată, răspunse el cu aplombul celor cărora nimic nu le rezistă. Mîine după-amiază iau avionul spre Washington și voi lipsi mai multe zile. Nu vreau să plec fără să lămurim lucrurile între noi, Rebecca.

— Nu sînt sigură că vreau „să lămurim lucrurile” în felul tău, Edouard. Ascultă, mi-e frig, mă doare capul, e tîrziu...

— Uită-te la mine.

Vocea lui Edouard căpătase o rezonanță adîncă și senzuală, care o puse în gardă. Își ridică spre el privirea neîncrezătoare și citi în pupilele cenușii ale bărbatului voința de a o ține la discreția lui.

Dumnezeule! Cît avea nevoie de el... în ciuda a tot.

Acest moment de slăbiciune nu putea să-i scape lui Edouard. Încurajat de reacția Rebeccăi, se simți nebun de dorință. Lumina lunii mîngîia chipul femeii cum ar fi vrut s-o facă el. Îi părea atît de vulnerabilă. În el, dorința cea mai sălbatică se lupta cu nevoia de a o proteja. Dar focul îi ardea rărunchii. Fără să mai aștepte, îi încercui talia cu mîinile-i nerăbdătoare și o strînse sălbatic lîngă el.

Rămaseră așa multă vreme, lipiți unul de altul. Inimile lor băteau în același ritm, respirațiile gîfuite.

trădau aceeași puternică tulburare. Rebecca simțea cum forța o abandonează, cum capul i se face tot mai greu pe umărul lui Edouard. Își oferea trupul.

Edouard își strecură atunci mâinile de-a lungul șoldurilor pe care le lipi de ale sale. Ea simți atunci violența dorinței lui de mascul cu un geamăt răgușit și se apropie mai mult.

Haina lui Edouard căzu pe jos fără ca unul sau celălalt să-și dea seama. Rebecca nu mai simțea răcoarea nopții, atît de puternică îi era febra.

— Da..., murmură el. Strînge-mă mai tare.

În acel moment, o ușă se izbi deasupra lor, la etaj. Zgomotul și lumina risipiră într-o clipită iluzia intimității lor. Se îndepărtară brusc ca doi copii prinși asupra greșelii.

Timp de două minute lungi, privirile lor nu se despărțiră ca pentru a compensa separarea prea brutală a trupurilor. Dar o voce îi aduse la realitate.

— Rebecca! Te caut de cîteva ore! Trebuie...

Constance îi descoperi și se întrerupse. Îi privi pe rînd Rebeccai reluă, mai încet:

— Îmi pare rău... Nu aveam de unde să știu...

Edouard puse capăt încurcăturii în care se afla sora lui, cu un rîs sincer.

— Haide, Constance, nu e atît de grav. Te urmă. Dă-ne doar cîteva minute.

— Descurcați-vă repede. De o jumătate de oră Delilah pufnește și nu e plăcere să o vezi. Spumegă

de furie.

Evocarea acestei proaste rupse farmecul. Rebecca se aplecă imediat să ia de jos haina lui Edouard, i-o întinse fără o vorbă și o luă din loc. El încercă să o rețină, dar ea se strecură cu îndemânare și o porni pe scări.

La drept vorbind, era toată numai confuzie și dezordine. Abia aștepta să fie singură pentru a încerca să-și vină în fire. Înainte de a pătrunde în sala de recepție, se opri o clipă, respiră adânc și afișă un aer forțat. În fine, împinse ușa.

Cîteva persoane se îndreptară îndată spre ea.

— Rebecca! Ai dispărut. Cît ești de palidă! Dar mîine ai să poți să te odihnești. Această serată e o reușită totală.

În timp ce bea o cupă de șampanie, simți o prezență în spatele ei: Edouard se întorsese la serată. El îi murmură la ureche:

— Nu e decît o partidă amînată, Rebecca. Ne vom regăsi.

Apoi se îndepărtă de ea.

Îl văzu traversînd încăperea cu merșul lui elegant. Delilah îl aștepta la celălalt capăt, cu privirea dură, cu aerul răutăcios. Edouard îi adresă cîteva cuvinte înainte de a lua loc la masă, dar tînăra nu păru să se mulțumească cu cele auzite. Înarmîndu-se din nou cu toată aparatura de seducție, își lipi scaunul de al lui, îl cuprinse cu un braț lunguros și îl privi

provocatoare. Încet, își apropie buzele roșii... Rebecca vru să-și întoarcă privirea, dar prea târziu. Asistă sufocată la un sărut de cinema. Câtă dreptate avusese să nu-l ia în serios pe Edouard! Ce să gîndești despre un bărbat care face declarații uneia și se sărută cu alta, zece minute mai târziu?

Rebecca se strădui să zîmbească, să ia în rîs toată această situație. Trudă zadarnică! Se simțea groaznic de decepționată. Edouard era un nătărău și atracția lor nu schimba cu nimic trista realitate a caracterului său.

Cu luciditate, se întrebă dacă nu era în parte responsabilă. Lăsîndu-l pe Edouard să creadă că e o ușuratică, nu-l determinase să se poarte ca un seducător? Ridică din umeri. Nu schimbi cele trecute.

Constance veni curînd să-și întâlnească prietena. Încercările ei de a lega o conversație se dovediră zadarnice. Rebecca rămînea indiferentă la tot. În sfîrșit, Constance se întrebă: dacă Edouard și Rebecca nu puteau să se împace, de ce nu ajungeau pur și simplu să se ignore?

Cu privirea rătăcită, Rebecca își puse coatele pe birou. Cu mîna liberă continua să se joace distrat cu stiloul.

În tot timpul acestei interminabile ultime săptămîni, încercase să-l alunge pe Edouard din

gîndurile ei fără a reuși. Un eșec care o neliniștea și o enerva.

Sonerie telefonului o smulse din moleșeală. Stiloul îi scăpă din mîini.

„Numai să nu fie el!” își zise ea ridicînd receptorul.

— Rebecca Nessian la aparat...

— Rebecca, trebuie să mă ajuți, se făcu auzită la celălalt capăt al firului o voce de bărbat prefăcut hărțuită. Dacă mă lași să cad, voi comite ireparabilul...

Rebecca recunoscuse îndată vocea lui Charles Holbrush. Un zîmbet ușurat îi lumină frumosul ei chip. Cu o imensă tandrețe îi răspunse.

— Ce act iresponsabil urmează să comiți, domnule Holbrush?

— Să v-o trimit pe mică mea soră să vă facă viața un infern.

Știind că Suzie era mîndria fratelui ei, Rebecca nu se putu împiedica să nu zîmbească. Ea însăși o adora pe această adolescentă.

— Cu plăcere. O aștept...

— A, a! Dacă e așa, îmi schimb planurile. Eu însumi mă voi amesteca în viața dvs, pentru a vă face din ea un infern, spuse el glumind.

Dintr-o dată, osteneala pe care și-o dăduse spre a-și inventa o legătură cu Charles îi reveni în minte și trebui să-și reprime un acces de rîs.

— Aș fi foarte mulțumită să te văd, Charles, zise ea sincer. Îmi lipsești mult. Chiar și năzbîtiile lui Suzie îmi lipsesc. De la plecarea ei, trusa mea de machiaj e nesuferit de așezată și nu mai e nimeni care să-mi împrumute tocurile cui.

— Dacă ai vedea trusa de machiaj pe care i-am oferit-o de ziua ei! Un dezastru! Și nu am un centimetru al meu în sala de baie. Ai răsfățat-o prea mult, Rebecca. Mi-e teamă să nu devină insuportabilă. Înțelegi?

O reală neliniște răzbătea în vocea lui Charles.

— Îți faci prea multe griji.

— Tu o aperi întotdeauna. Ești un înger.

— Femeile trebuie să rămână solidare. Altfel, bărbații fac tot ce pot ca ele să ajungă să se dușmănească și să se despartă. Și apoi, nu sînt eu îngerul, ci Suzie.

— Așa crezi tu, replică Charles morocănos.

— Ce-a mai făcut? Ultima oară cînd mi-ai vorbit despre ea pe acest ton, te sîcîia pentru a te face să-ți tunzi părul a l'afro.

— Sînt prea slab cu ea. Cedez tuturor capriciilor ei. I-am dat chiar autorizația să facă o petrecere de ziua ei și... și... știi pe cine a invitat?

— Zi-mi.

— Patru adolescente de vîrsta ei care mă priveau de parcă nu ar fi văzut un băiat niciodată în viața lor. Am crezut c-or să mă înnebunească.

— Știi, ele traversează o vîrstă dificilă. Băieții sînt și mai răi. Vorbesc tare, se insultă, înjură, își trag umerii pentru a scoate pieptul afară...

— Este adevărat. Îmi amintesc că nu eram deloc isteț la vîrsta lor. Un adevărat cocoșel. În fine... Ah! Uitaseam! Ca să pună vîrf la toate, închipuie-ți că a stricat dușul. E o catastrofă, Rebecca, o catastrofă.

În fața tonului relamente disperat al lui Charles, Rebeccă îi trebui tot efortul din lume ca să-și poată reține hohotul de rîs ce-i urca în gîtlej. Puse mîna pe microfonul de la aparat pentru ca prietenul ei să nu audă micile accese de rîs înăbușite.

— Ba nu, nu este o catastrofă, zise ea într-un sfîrșit. Te neliniștești întotdeauna pentru o nimica toată. Voi chema îndată serviciul de întreținere a imobilului. Pînă atunci, vei putea să-ți faci dușul la mine.

— Îmi salvezi viața, exclamă Charles, regășindu-și buna dispoziție. Sosesc.

4.

PESTE MAI PUȚIN DE CINCI minute, Rebecca recunoștea pasul prietenului ei. Veni să-i deschidă, apoi i-o luă înainte la intrare.

— Cunoști casa. Simte-te ca la tine. Nu lua săpunul de deasupra lavaboului. Are un puternic parfum de iasomie. N-aș vrăa să părăsești apartamentul înmiresmat ca o floare. Asta ar dăuna imaginii tale de mascul și riști să-ți dezamăgești admiratoarele. M-ar întrista!

Charles dădu din umeri ridicînd ochii spre cer. Rebecca asta! Apoi se îndreptă spre sala de baie.

De îndată ce ușa se închise, tînăra femeie se întinse leneș, căscînd. Seara înainte și, fără o cafeluța bună, își zise că riscă să adoarmă din picioare.

Cu un pas hotărît, pătrunse în bucătărie și puse cafetiera în priză. Apoi se închise în camera ei pentru a-și pune o ținută comodă. Își scoase rochia și trase pe ea jeans-ii negri a căror pînză se mula admirabil pe picioarele-i lungi, luă unul din acele tricouri preferate, alb cu guler în formă de barcă și cu mîneci ce se opreau desupra cotului.

Cu ușurința pe care ți-o dau vechile deprinderi, își desfăcu părul pe care-l perie cu grijă. Un păr de abanos care-i cobora pînă la mijloc. Oglinda îi trimise imaginea unei gitane.

Din sala de baie ajunsese pînă la ea vocea lui Charles, cîntînd să te asurzească, sub duș. Rebecca zîmbi. Charles și Constance erau într-adevăr cei mai buni prieteni ai săi. Dar, se întrebă ea pentru a mia oară, cum a putut blînda Constance să se împrietenească cu ea, o mică boemă răzvrătită și mîndră? Alt mister. Într-o zi, Constance i-a atras atenția că seamănă cu Edouard. Mai întîi, Rebecca a fost foarte mirată. Fizic, ei doi erau ziua și noaptea. Totuși, expresia feței, adîncimea privirii... Constance avea un ochi ager. Cine altcineva în afară de ea ar fi remarcat că, sub aparenta diferență, aceste două ființe seamănă atît de mult?

Rebecca scutură din cap. Trebuia neapărat să înceteze să se mai gîndească la Edouard. Ieși din cameră cu picioarele goale, cu privirea sălbatică. În acest moment, refrenul lui Charles se înalță din nou, readucînd-o la sentimente mai blînde.

Se îndreaptă spre bucătărie ca să-și bea cafeaua a cărei aromă plutea acum în toată casa, cînd auzi soneria telefonului. Cine o deranja? Contrariată, apăsă pe butonul aparatului.

— Da?

— Eu sînt.

După cele două cuvinte, recunoscuse vocea răgușită și senzuală a lui Edouard. Nu acum, își spusese ea. Nu se simțea gata. Mai tîrziu, da, ceva mai tîrziu. Peste un secol sau două... căci i-ar fi trebuit cu adevărat acest răgaz înainte de a fi îndeajuns de tare pentru a-l înfrunta fără teamă.

De ce naiba nu o prevenise înainte de a apare? Un telefon ar fi pregătit-o cel puțin pentru această confruntare.

„Recunoaște că dacă te-ar fi prevenit, n-ai fi acceptat niciodată să-l primești” — îi șopti o voce lăuntrică.

Ridicînd din umeri, ea dădu drumul la butonul de la aparat.

— Cine este?

Tăcerea care urmă vorbea de la sine. Edouard știa prea bine că ea îl recunoscuse. Rebecca suspină.

Atîta vreme cît acest demon rămînea la ușa de la parter, ea nu risca nimic. Vocea nerăbdătoare a lui Edouard zbîrnîi din nou la aparat.

— Ai de gînd să-mi deschizi, domnișoară Nessian?

Înainte de toate, să nu-și piardă sîngele rece...

— Rebecca!!!

De data aceasta, Edouard urlase pur și simplu.

— Inutil să strigi. O să asmuți tot imobilul.

— Deschide!

Îngăduindu-și cîteva secunde încă pentru a da inimii răgaz să se domolească, Rebecca reflectă în grabă. Dacă nu-i deschide, el o să facă scandal. Privi interfonul și, cu un gest rapid, declanșă deschiderea... Zarurile erau aruncate. În scurt timp, Edouard va fi aici, în fața ei.

Tresări la acest gînd. Tricoul îi părea deodată mult prea ușor. Își încrucișă înfrigurată brațele. Edouard apăru, privind-o pe tînăra femeie de la toată înălțimea staturii lui impresionante. Ar fi intimidat pe oricine.

Ca întotdeauna, Rebecca fu izbită constatînd cît de felină, puternică, periculoasă... superbă era înfățișarea lui.

Dar chiar dacă ar fi să se repeadă, ea nu-i va fi victimă. Cu o privire îl făcu să-i înțeleagă hotărîrea. El nu păru să se tulbure.

— Bună ziua, Rebecca. Am fost reținut la Washington mai mult decît am prevăzut. Ți-am

lipsit?

„Stai calmă, își zise ea cu pumnii strînși. Calmă, stăpîină pe tine.”

În spatele ei se izbi o ușă.

— Uite-mă, sînt gata, îngerașule!

Dumnezeule! Charles! Uitase complet de el!

Furia care se aprinse atunci în ochii lui Edouard o neliniști. În ce situație intrase și cum să iasă? La voia întîmplării, începu să facă prezentările.

— Charles, ți-l prezint pe Edouard Sinclair. Edouard, acesta-i d-l Holbrush. Unul... din vecinii mei.

Cum ai prezenta o pisică unui cîine.

Edouard îl analiză pe „vecinul” Rebeccăi. Îl recunoscuse imediat, dar fu mirat de vîrsta acestuia. Era încă un băiețel! Ce făcea Rebecca cu unul atît de tînăr?

Bineînțeles, băiatul e seducător, își spuse el observîndu-i fața deschisă și corpul musculos, dar totuși... Brusc, avu o intuiție luminoasă. Și dacă Rebecca mințise? Dacă legătura ei cu Charles nu era decît o născocire făcută să-l înlătore pe el? Da, ghicise, desigur. O minciunoasă... ce gen de femeie era această Rebecca?

Și să spui că, timp de șase luni, el a fost gelos pe o fantomă! Nu numai că Rebecca s-a jucat cu el, dar a agravat ofensa asigurîndu-și complicitatea lui Constance.

Deja deschidea gura pentru a-i arunca în față adevărul... când o idee diabolică îi trecu prin minte. De ce să-i facă cunoscut Rebeccăi, imediat, faptul că a descoperit stratagema? Prefăcându-se că nu pricepe, ar avea un avantaj și și-ar permite să-și pregătească revanșa... Această mică vrăjitoare merită o lecție bună. O dată măcar, o să-și bată joc el de ea.

Savurîndu-și dinainte răzbunarea, se simți brusc într-o mai bună dispoziție. Cu un surîs ipocrit și cu o voce dulceagă, Edouard murmură:

— Ești foarte amabilă, Rebecca, că-i lași pe vecinii tăi să-și facă dușul la tine. D-l Holbrush e, cu siguranță, un excelent vecin.

Rebecca își duse o mână ezitantă la gât.

— Ei bine... Nu. În fine... da... Adică, eu...

Edouard îi aruncă o privire ucigătoare. Apoi, lovindu-se brusc cu palma peste frunte ca și cum vechi amintiri îi reveneau în memorie:

— Charles... Ba da! Acesta trebuie să fie Charles despre care mi-ai vorbit!

— Ei bine... nu tocmai. De fapt, vezi, el... eu...

Trecînd peste stînjeneala tinerei femei, Edouard păru să se concentreze asupra rivalului său.

Apoi, întinzîndu-i mîna într-un elan de simpatie prefăcută, declară:

— Rebecca și cu dumneavoastră ați trăit o vreme împreună, nu-i așa?

Charles, înmărmurit, o interogă pe Rebecca din priviri. Se simțea la mare anaghie și această tensiune nu-i plăcea defel.

Cît despre Rebecca, își ținea privirea ațintită asupra lui Edouard și expresia ei stîrnea milă. Așa că Charles sări în ajutorul prietenei lui.

— Dacă am trăit împreună, ce vă privește? întrebă el prudent.

Edouard se abținu să replice. Chinul pe care-l îndura Rebecca îl răzbuna deja pentru multe din suferințele trecute. Se mulțumi să lase o tăcere grea să se instaleze între ei. Să sufere și ea la rîndul ei! Să se învețe minte să tortureze pe alții. Din vina acestei femei crude a petrecut el atîtea nopți albe.

Tăcerea se prelungi. Rebecca ar fi urlat. Căutînd să ghicească gîndurile lui Edouard, îl privi: o mască.

Sigur, știa că nu va pierde niciodată afecțiunea lui Charles, dar nu era acesta un motiv să-l lase să îndure mai multă vreme un asemenea afront. Și pînă unde e în stare să meargă Edouard pentru simpla plăcere de a-i pune în încurcătură?

Rebecca ar fi dorit mult să se liniștească. Aruncă o privire tînărului ei prieten. Ca și cum îl vedea pentru prima oară, fu uimită să constate că devenise un bărbat. Și un bărbat frumos, puternic și mare. Cum nu remarcase această transformare de-a lungul anilor? Pentru ea, el era tot băiatul rătăcit, neîndemînatic și închis, în timp ce el avea astăzi

toate atuurile unui bărbat. Edouard, sigur, își dăduse seama de asta. Îl considera el cu adevărat un concurent, un bărbat pe care să-l dobori, un obstacol pe care trebuie neapărat să-l înlătuți din drumul tău? În acest caz, risca să se arate de temut.

Rebecca simți că o cuprinde panica.

5.

NIMENI NU SE HOTĂRA SĂ
rupă tăcerea și tensiunea creștea.

Rebecca aștepta, moartă de neliniște, că Charles
să vorbească, să o apere.

Edouard, de partea lui, cu siguranța celui care
conduce jocul, prelungea acest moment penibil
nescoțînd o vorbă, lăsîndu-și victimele pradă
propriilor lor minciuni.

Charles, din ce în ce mai încurcat, își crispa nervos
degetele pe banduliera de la geantă. Fața lui
obișnuit deschisă și jovială luase o expresie pe care

Rebecca nu o cunoștea și care o speria.

Și, dintr-o dată, înțelese totul!

Bineînțeles! Edouard ghicise imediat că Charles și ea nu erau amanți. Ochiul disprețuitor și rictusul lui Sinclair nu lăsau umbră de îndoială în această privință. Ce farsă urâtă le jucase și ce spirit răutăcios era!

Încă sub șocul descoperirii sale, dar de aici înainte mai bine înarmată, își ridică mândră capul, gata să susțină orice atac. Edouard o privea triumfător și se delecta cu isprava lui. Ea îl făcu să înțeleagă cu o simplă încruntare a sprâncenelor că i-a prins jocul.

Drept răspuns, el se sprijini de perete cu nonșalanță. Dar, în ciuda eforturilor, nu o mai impresionează pe Rebecca. „Ce se întâmplă cu Charles? se întrebă ea deodată.

Tot în defensivă, acesta din urmă își păstra mimica severă. Atitudinea lui încordată făcea un singular contrast cu falsa deconectare a lui Edouard.

Atunci, greutatea minciunilor căzu ca o manta de plumb pe umerii Rebeccăi. Dacă ea nu și-ar fi născocit o viață, această situație intolerabilă nu s-ar fi produs niciodată. Da... Ea singură era răspunzătoare.

Dar asta nu-l autoriza pe Edouard să-l ia în râs cu atîta aroganță pe bietul Charles. Felul lui de a-l privi în față pe tînăr, de a-l analiza, devenea de neîndurat. Și dacă s-ar arunca de gîtul lui Charles pentru a

schimba rolurile? Nu. Era foarte probabil ca tînărul bărbat sub efectul surprizei să izbucnească în rîs sau să se înfurie de-a dreptul. În ambele situații, efectul ar fi fost ratat.

În criză de idei, Rebecca se întoarse spre Edouard. O să-l dea pur și simplu pe ușă afară:

— Pentru ce nu te duci acasă?

— Pentru că tocmai am venit, i-o întoarse el.

— Ei bine, pleacă!

— Nu înainte de a vorbi despre viitor, Rebecca.

— Nu avem ce să ne spunem la acest subiect.

— Eu nu sînt de aceeași părere. Și nici tu nu erai, acum cîteva zile în rumă, fie că vrei să o recunoști sau nu.

Rebecca își simți obrajii îmbujorîndu-i-se, la amintirea momentului de intimitate, sub clar de lună. Își compuse o mască de indiferență.

— Nu-mi amintesc nimic.

Tot observînd chipul de nedescifrat al Rebeccăi, Edouard fu năucit de violența dorinței care punea din nou stăpînire pe el. Era în stare de orice pentru a o avea pe această femeie. Dacă ar fi fost singuri, ar fi strîns-o tare lîngă el fără să-i lase nici cea mai mică șansă de a fugi. Vai! Trebuia să-și stăpînească nerăbdarea.

— Fii fără teamă, Rebecca, reluă el. Cînd vecinul... tău își va fi luat rămas bun, îmi va face plăcere să-ți reîmprospătez memoria.

Cu vocea lui răgușită și ochii-i adumbriți, nici nu căuta măcar să-și ascundă dorința pe care ea i-o stîrnea.

Acest fapt l-a hotărît poate pe Charles să intervină.

— Nu conta pe asta, declară el cu un aer sumbru. Nu o voi lăsa pe Rebecca singură cu tine.

Tînăra femeie închise ochii. Cei doi bărbați se vor lua la pumni și va fi o încăierare groaznică. Dar nu... nu se petrecu nimic. Edouard, livid, o privea. Charles, gata de înfruntare, pîndea reacția lui Edouard.

— Iată-l deci pe cavalerul tău în armura-i strălucitoare, draga mea! murmură Edouard, atît de blînd, încît aceasta nu prevestea nimci bun. Un pic cam tînăr pentru rolul acesta, nu găsești?

Rebecca vru să replice. Edouard nu-i lăsă însă vreme. Atacă din nou.

— Pari să fii atrasă de extreme. Mai întîi Paul, care ar fi putut să-ți fie tată, și acum un băiețel pe care mai trebuie să-l porți de mînă. Mă întreb ce ai gîndi despre un bărbat... adevărat.

Rebecca privi cu groază cum Charles se contractă. De data aceasta, o să se năpustească asupra adversarului. Așa că înainte ca el să fi putut face vreun gest, ea îi puse o mînă liniștitoare pe umăr.

— Inutil, declară ea. Edouard Sinclair nu cunoaște altă modalitate de a se distra decît dînd frîu liber

răutății lui. Și apoi, gîndește-te la Suzie: crezi că i-ar place să te vadă întorcîndu-te cu un ochi vînat?

— Suzie? reluă Edouard. Nu știam că aveți o soție, domnule Holbrush.

— Suzie este sora mea, rectifică Charles. Asta vă interesează?

Edouard clătină din cap. Nu se înșelase deci. Acest Charles nu a fost niciodată amantul Rebeccăi. Îi luase pur și simplu pe acest tînăr și pe sora lui sub protecția ei. Acest gînd îi procură o asemenea ușurare, o asemenea bucurie, încît se simți exultînd lăuntric. Și, cu un zîmbet radios de data asta, îi răspunse lui Charles.

— Într-adevăr, acest lucru mă interesează mult. Infinit mai mult decît credeți. Acum, întorceți-vă acasă, lîngă sora dvs.

Charles păru că nu aude. Se aplecă asupra Rebeccăi și o puse la adăpost în spatele lui. Apoi deschise ușa de la intrare, înclină capul în direcția lui Edouard și zise:

— După dumneavoastră, domnule.

Pe deasupra umărului lui Charles, Rebecca zărea fața lui Edouard. Obrăznicia tînărului începea, în sfîrșit, să-l calce pe nervi. Maxilarele i se încordară.

Nu mai trebuia nici un minut să-l amestece pe Charles în această istorie. Dacă el nu pleca cît mai repede, totul risca să se termine rău. Dar, deja, Edouard replica:

— Vreți să pariem că nu voi părăsi acest apartament primul?

Rebecca încercă să se aduce. În zadar... Ce era de făcut?

— Am fost învățat că tinerii trebuie să se dea din fața bătrînilor, ripostă Charles. Așa că, afară!

Rebecca se aștepta la ce-i mai rău. Bătrînii! Afară! Ce cuvinte nefericite! Care va lovi primul?

Tăcere. Nemișcare.

Riscă să se uite la Edouard.

— Rebecca, sfătuiește-l pe puști să o ia din loc înainte de a-i da o mîină de ajutor, zise el cu o voce alterată de mînie.

Avertismentul părea clar. Edouard o băga în sperieți. Dar în acest moment, Charles se întoarse spre ea, deloc intimidat, apoi se adresează „bătrînului”.

Cu toată impertinența tinereții, declară pe un ton fără replică:

— N-o să mă faceți să ies. Plec singur. Și Rebecca vine cu mine.

Rebecca nu îndrăznea nici să se miște, nici să spună vreun cuvînt. Doar cu prețul unui imens efort ea putu în sfîrșit să articuleze:

— Mulțumesc pentru invitație, dar cred că voi refuza. Patinajul nu a fost niciodată punctul meu tare, știi asta.

Charles se aplecă spre ea pentru a-i șopti la ureche:

— Nu te voi lăsa singură cu acest bolnav, Rebecca. Felul cum te privește nu-mi place deloc.

Tînăra femeie îi aruncă o privire lui Edouard. Sigur, ochii lui cenușii străluceau ciudat, închideau chiar în ei o amenințare, dar îi mișcau sufletul... Charles nu putea înțelege cît e de tulburată de acești ochi. Strîngînd umărul tînărului, se folosi de toată convingerea pentru a-i spune:

— Nu te neliniști. Totul va fi bine.

Rugîndu-l pe Dumnezeu să fi spus adevărul, adăugă:

— Edouard este fratele lui Constance. Nu ai de ce să-ți faci griji.

— Cum? exclamă Charles, împingînd-o pe Rebecca atît de brutal, încît aceasta era să-și piardă echilibrul. Acest individ este fratele lui...

În fața mimicii neîncrezătoare a lui Charles, ea izbucni în rîs. Într-o clipă, furia tînărului dispăru și zîmbi cu toată fața.

Această complicitate îl înfurie pe Edouard. El, care îi tratase ca pe niște marionete se simțea acum exclus din joc. Cu atît mai mult cu cît Rebecca se cuibărise în brațele lui Charles, la rîndul său cuprins de un rîs nestăpînit.

Tînăra femeie rîdea acum mai nervos ca înainte și părea că nu se poate opri. Tremura aproape și mîinile îi erau înghețate.

Charles își dădu seama. Venindu-și în fire, insistă:

— Nu vrei să rămîn prin preajmă?

— În nici un caz.

Mințea.

De fapt, ar fi vrut ca Edouard să părăsească apartamentul, să o lase să petreacă o seară liniștită. Dar neînțelegerea durase prea mult. Trebuia să o risipească și să-l protejeze pe Charles împotriva dispoziției războinice a lui Sinclair.

— Edouard și cu mine ne ciondănim de cum ne vedem. Liniștește-te, știu să-l potolesc, preciză ea.

Ca și cum ar fi vrut să dovedească contrariul, Edouard înaintă cu nerăbdare spre ea.

— Când o să încetați să mai şușotiți ca doi școlari? Aș vrea să-ți spun două vorbe, Rebecca. Mă așteaptă o seară încărcată.

„Puțin îmi pasă de obligațiile tale”, gândi ea. Știu totuși să nu facă vreun comentariu. Nu era momentul să redeschidă ostilitățile.

— Înțeleg perfect, domnule Sinclair, se mulțumi ea să ironizeze.

Apoi, întorcîndu-se spre Charles, îl sărută apăsător pe fiecare obraz.

— Distracție plăcută la patinoar și îmbrățișează-o pe Suzie din partea mea.

Tînărul mai întîrzie cîteva secunde lîngă Rebecca și îi șopti:

— Nu voi pleca înainte de o jumătate de oră. Dacă îți schimbi părerea și te hotărăști să vii cu noi,

cheamă-mă. Ai mare nevoie să fii apărată.

Apoi se despărți de ea cu regret și se îndreaptă spre ușă. Înainte de a ieși, se opri în fața lui Edouard.

— Dacă vă atingeți de un singur fir de păr veți avea de-a face cu mine. Așa... „băiețel” cum sînt.

— Are sîngele înfierbîntat, puștiul, spuse Edouard ironic, după plecarea lui Charles.

— Îmi amintește de cineva, insinuă Rebecca. Dar tu nu ești „puști”.

— Nici el, recunosc Edouard, conștient deodată de stupiditatea judecății lui.

— Charles e ca un frate pentru mine. Ești ridicol că te-ai răzbunat pe el. Cît o mai faci pe grozavul?

— Am înțeles din primul moment că nu-ți este iubit.

Pierzînd orice măsură, Rebecca, scoasă din fire, administră o cruntă lovitură de picior în tibia lui Edouard.

— Sper că te-ai distrat bine! Dar nu-mi spui nimic cu asta. Am băgat de seamă că te joci cu noi.

— Cum și tu te joci mințindu-mă, i-o întoarse Edouard. Îți dai seama de ce faci? Ai îndrăznit chiar să te folosești de sora mea.

Roșie în obraji, Rebecca încercă să se apere:

— Voiai să mă seduci. Am luptat cu armele mele.

— Te cred. Mă dorești îndeajuns de mult ca să-ți fie teamă să nu-mi cedezi!

— Am face mai bine să ne îndepărtăm de ușa de la intrare. Nu este nevoie ca toți vecinii să profite de explicațiile noastre, spuse deodată Rebecca ridicînd mîndră capul.

Edouard se supuse, înduioșat și cucerit de acest aer demn care nu-i aparținea decît ei. Ea deschise ușa de la salon și se îndreptă fără o vorbă spre fereastră.

Sprijinită de pervaz, părea că se pierde în contemplarea cerului înstelat.

Edouard veni la ea.

— Cum se face că cei doi Holbrush au venit să locuiască aici?

Stînjinită de apropierea lui Edouard, Rebecca schiță un pas într-o parte, dar el o reținu și o cuprinse de umeri. Ea nu căută să scape. Cu toate acestea, tot corpul îi înțepeni în contactul cu mîinile calde ale bărbatului. Cu o voce deodată obosită îi dădu răspunsul la întrebare:

— Administrația voia să îi despartă. Atunci Charles a fugit cu surioara lui. I-am descoperit în imobil, ascunși în apartamentul neocupat în acea vreme.

— Erau orfani?

— Tatăl lor i-a abandonat. Și, din cîte am aflat, Kristin Holbrush nu era prea maternă. Se pare că prefera compania prietenilor celei a copiilor. Într-o zi a plecat și ea.

— Fermecător, spuse simplu Edouard.

Dar vocea îi devenise gravă.

— De ce nu le-ai găsit un loc la fundația ta?

— Suzie nu avea decît șaisprezece ani. Nu avem dreptul să primim minori fugiți, care n-au terminat școala.

— Nu aveau altă familie? Nimeni care să-i găzduiască?

— Donovan Lancaster ar fi putut eventual să o facă, răspunse Rebecca cu o cută de îngrijorare între sprâncene. Dar nu avea mijloacele de a le oferi mai mult de niște mese calde și un pat pentru câteva nopți. Nu ar fi putut împiedica administrația să-i recupereze. Înțelegeți?

Edouard aprobă. Mîinile i se făcură mai tandre pe umerii tinerei femei cuprinse subit de tristețe.

— Pe scurt, nu era o soluție.

Vocea Rebeccăi se frînse. Își sfîrși fraza într-un murmur. Edouard o simți neliniștită.

— Nu suportam ideea să-i știu în stradă, mergînd la centrele de primire la căminele pentru săraci.

Cu aceste vorbe, ea se eliberă de Edouard și se aplecă peste pervaz, prinsă de greață. Nu mai putea suporta contactul acestui bărbat. O teribilă nevoie de singurătate creștea în ea pe măsura ce amintirile o invadau.

Și ea, ca și Charles, alesese într-o perioadă din viața ei, libertatea. Libertatea. La acest cuvînt

simțea un nod în gât. Libertatea valora mai mult decît siguranța. Libertatea era o școală aspră care te învăța prețul lucrurilor și ideea de a trișa nu își afla aici locul.

La toți copiii lăsați în voia soartei se dezvolta un acut simț al independenței. Cea mai mare parte a timpului, aceștia erau obligați să se descurce singuri ca niște adulți.

Din nefericire, prețul acestei autonomii e foarte mare. Pentru a supraviețui și a scăpa de mîna vigilantă a administrației trebuie să te ascunzi fără încetare, să-ți cauți hrană și un culcuș pentru noapte. Și nu ai timp de joacă. Și nu ai timp pentru nepăsare.

Rebecca era atît de absorbită de gîndurile ei, încît atunci cînd auzi vocea lui Edouard, i se păru că vine de departe, de foarte departe.

— Istoria lui Charles nu este și a ta, Rebecca? Paul Thomas te-a luat sub aripa lui cum ai făcut și tu cu micii Holbrush?

— Da, murmură ea cu ochii pierduți în îndepărtatul ținut al copilăriei.

Chipuri i se perindau pe dinaintea ochilor. Și toate purtau însemnul disperării, al tristeții, al suferinței. Chipuri de copii loviți de viață veneau și azi să-i bîntuie somnul.

Ea personal a avut șansa de a fi salvată de Paul.

El a împiedicat-o să se înăsprească și să se închidă pentru totdeauna. I-a permis nu numai să mănânce după voie, să profite de o casă ospitalieră, dar și să se împlinească, să nu-i mai fie teamă, să se deschidă frumos spre viață. Era conștientă că a făcut tot atât pentru Charles și Suzie.

— Îi iubești mult pe cei doi Holbrush, nu-i așa? reluă Edouard.

— Ei sînt fratele și soră pe care nu i-am avut niciodată, răspunse blînd Rebecca cufundîndu-și ochii luminoși în ai lui Edouard.

Ce păcat că această femeie nu-l iubea, gîndi el, uluit de această privire. Îl dorea, dar nu-l iubea, cum îl iubise pe Paul Thomas, de exemplu. La acest gînd, gelozia se redeșteptă ca o otravă.

— Aparent, Charles te iubește, dacă e s-o iau după numele pe care ți l-a dat.

Rebecca îl privi fără să prindă aluzia.

— „Îngerul meu”, îi aminti el cu un aer răutăcios. El nu știe că ai fost metresa bătrînului Thomas. Dacă ar ști, nu te-ar mai lua drept înger.

Rebecca își strînse pumnii și îl fixă cu privirea. Curios cum Edouard se simțea mai în voie pe picior de război decît în momente de tandrețe, ca cele prin care tocmai trecuse.

— Sinclair, tu ai fi incapabil să recunoști un înger, dacă ți-ar trece prin fața ochilor. Lasă acest dar măcar altora, te rog.

Edouard o observă fără să spună nimic, timp de câteva lungi secunde. Privirea tinerei femei era de jărat. Chiar mai mult.

La drept vorbind, Edouard o consuma. Închise ochii. Cît de obosită se simțea luptînd cu această putere pe care el o avea asupra ei! Dar știa în același timp cît de periculoasă se putea dovedi această oboseală... Să se abandoneze acestui bărbat, asta i-ar îngădui să cunoască câteva momente de euforie, dar după aceea? După aceea nu i-ar fi de ajuns o viață întreagă pentru regrete.

El nu știa nimic despre trecutul ei. Prea erau multe evenimentele pe care ea voia să le țină secrete. Dacă el le-ar descoperi, disprețul pentru ea ar fi total și s-ar regăsi mai singură ca niciodată.

— Vrei să te îndepărtezi de mine? îl rugă ea, înnebunită de bătăile inimii care-i spărgeau pieptul. Aș dori să iau loc.

— Poți chiar să te întinzi, dacă vrei.

Rebecca scutură din cap.

— Nu. La urma urmei, pot rămîne și în picioare. Am doar nevoie de o cafea. Vrei și tu una?

Fără să aștepte răspuns, se grăbi spre mica bucatărie.

Edouard scoase un suspin de consternare. Ea vișa la cafea în timp ce el visa la ea... O privi făcîndu-și de lucru în jurul bufetului și a cafetierei. Jeans-ii mulați, părul lung și mătăsos care se ondula pe

spate; și fața mică, concentrată, frumoasă, cu expresia ei gravă. Această femeie era prea seducătoare pentru el. Îi venea să deschidă toate ferestrele și să urle în noapte.

Ca să nu mai spunem că simpla ei prezență era de ajuns ca să-l îmbete. Unii au nevoie de alcool pentru a ajunge în starea asta. El nu avea decît să o privească pe Rebecca Nessian.

Își aminti atunci de „partida din piscină” pe care o organizase Constance, cîteva săptămîni mai devreme, pentru a sărbători întoarcerea fratelui ei. Fusese invitată multă lume. Edouard sosise senin, sigur că se va debarasa de obsesie. Și apoi a împins o ușă și toată frumoasa lui cerittudine s-a prăbușit.

Rebecca se găsea îndărătul acestei uși, alături de Constance, într-un maiou de baie alb, întinsă pe o saltea de pai neagră. Cu pleoapele închise, părea că se oferă mîngîierii soarelui; picioarele lungi, cu o curbă perfectă, îndoite. Sîinii i se ridicau ușor în ritmul respirației încetinite. Printre șuvițele de păr negru care-i acoperea o parte a feței, se vedeau buzele întredeschise. Ai fi zis că e o gitană, una din acele creaturi tulburătoare care-și împodobesc părul cu trandafiri roșii.

Noapți în șir, simpla amintire a pielii ei catifelate îi răpise lui Edouard somnul.

— Prinzi rădăcini pe covorul meu, Edouard?

Tresări, smuls din visare.

Rebecca se întorsese de la bucătărie cu cafeaua. Pusese platoul pe masa din salon și acum aranja ceștile, frișca, zahărul și câteva tablete de ciocolată.

Cînd se aplecă, Edouard îi admiră cambrarea șoldurilor, pletele negre lăsate pe spate.

Simți o sudoare de gheață pe tot corpul, apoi tîmplele zvîcnindu-i. Îi trebui întreaga voință ca să se stăpînească.

6.

REBECCA ÎI ÎNTINSE O ceașcă de cafea. Ei făcură astfel ca privirile lor să nu se întâlnească, dar cînd Edouard apucă ceașca, mîinile li se întîlniră din greșeală.

Tulburat, Edouard bău distrat o înghițitură.

De ce să bea această cafea de care nu avea nici un chef? se întreba el ridicînd din umeri. De ce, mai degrabă, să nu o ia în brațe pe Rebecca? Dar din simțul lui de inițiativă nu mai rămăsese nimic. Dintre toate femeile pe care le cunoștea, această brunetă strălucitoare era singura care ar fi putu astfel să-l

reducă la o stare de confuzie totală. Pe cînd tînăra femeie își ducea cu desfătare ceașca la buze, Edouard observă fără voie grația mișcărilor ei, frumusețea celui mai mic gest. Ea se așează în fața lui, de cealaltă parte a mesei, pe canapea.

Ai fi zis că-i un tablou. Cel al unei regine de Boemia, tronînd elegant în mijlocul zecilor de perne multicolore dispuse neglijent pe o sofa. În timp ce aprecia în tăcere atîta armonie și perfecțiune, Edouard simțea că înnebunește de dorință.

Cît despre Rebecca, nici ea nu se simțea mai în largul său. Intensitatea cu care o privea Edouard era chinuitoare. Chiar dacă nu ar fi știut să gîndească în gînduri, er fi bănuît că Edouard e cuprins de aceeași stare de amețală ca ea. O forță teribilă îi atrăgea unul spre altul.

Din nefericire, el era atît de diferit de ea. Prea... Și apoi, nu-i făcea nici o plăcere că se amestecă în trecutul ei. Căci departe de a voi să stîrnească fantomele, Rebecca se străduia să le îndepărteze.

Se aplecă spre masa joasă pentru a-și pune ceașca aproape goală. Mîna îi tremură ușor și ceea ce mai rămăsese din cafea se vîrșă în farfurioara de porțelan alb.

Fără a părea că remarcă incidentul care-i trăda tulburarea, Rebecca își înălță capul forțîndu-se să zîmbească.

— Nu vrei să iei loc? întrebă ea. Faptul că te

învîrți așa în jurul meu, mă stînjenește.

Încet, Edouard se apropie de ea.

— Știi, frumusețea mea, ai avea motive întemeiate să te simți stînjenită dacă nu m-aș învîrți în jurul tău și nu ți-aș face ce visez să-ți fac. Pentru moment nu mă pot gîndi decît la tine și la mine întinși pe această sofa. Eu aș scoate hainele și m-aș culca peste tine. Apoi te-aș îmbrățișa pînă m-ai implora să te iau.

Rebecca roși violent la auzul celor spuse detaliat și neașteptat de Edouard.

— Încetează.

— Ți-am propus să fii soția mea, strigă el. Ce vrei mai mult?

— Să mă lași singură.

Un suspin îi scăpă lui Edouard din piept, în vreme ce se simțea bătut, văzînd pe chipul Rebeccăi o expresie mai răzvrătită ca niciodată.

Nemaiputînd rezista, se repezi atunci la ea, o apucă de încheieturile mîinii și o obligă să se ridice. Cîteva secunde, ea încercă să-și găsească echilibrul, după care își găsi sprijin pe trupul puternic al bărbatului care părea că sudează cu al ei.

Căldura care emana din el o lăsă fără putere. Acest demon o îndemna să cedeze voluptății...

— Îndrăznește să spui că nu ai nevoie de mine, ordonă el, lipind-o și mai strîns de dînsul. Îndrăznește să spui...

Vioiența lui Edouard, în mod curios, ațîța mai mult dorința femeii. Cum putea să aștepte atît de mult de la un bărbat pe care cîteva minute mai devreme l-ar fi dat bucuroasă afară? El era atît de aproape de ea, mîngîind-o atît de ispititor! Și ea era atît de flămîndă de el!

„De ce să nu-ți pototlești această foame?” îi sugeră o voce insidioasă.

Rebecca își mușcă buzele pînă la sînge, în speranța că durerea o va readuce cu picioarele pe pămînt. Dar acest simplu gest exacerbă tensiunea lui Edouard ai cărui mușchi tînără femeie îi simți întărindu-se.

De unde să ia forța de a-l respinge încă o dată, acum, cînd ardea de nerăbdare să vibreze sub sărutările lui? Fremătînd, se lăsă în voie. Dacă ar capitula, chinurile ar înceta...

De altfel, avea ea curajul să scoată cel mai mic murmur de protest? Voința îi era scăpată de dorință. Sub tricou, sînii întăriți tînjeau după mîngîieri.

„Un singur pas într-o parte și n-aș mai fi la îndemîna lui”, apucă ea totuși să-și spună.

Această tresărire de luciditate îi dădu tăria să vorbească.

— Nu mă strînge atît de tare.

— Și de ce? îi murmură el la ureche. Ai făcut tot ce poți ca să mă înnebunești. E rîndul meu... Nu-i normal să fac așa?

— O să mă ai, Edouard... dar pentru că așa am hotărît, nu pentru că te iubesc. Pentru că sînt pur și simplu o ființă din carne și sînge al cărei trup își cere drepturile.

— A sosit momentul să-ți dovedesc cît pot fi și eu de uman, răspunse Edouard cu o voce răgușită, prinzînd cu mîna masa de păr negru a Rebeccăi.

Clătinîndu-se pierdută, îi veni groaznic de greu să continue.

— Mă insultî, mă acuzi, mă iei în rîs... apoi, încerci să mă seduci. Nu te înțeleg, Sinclair.

— Dimpotrivă, înțelegi prea bine. Tu mă înnebunești, mă faci agresiv, contradictoriu. Știu asta de ani de zile.

— Dacă ești atît de nebun după mine, de ce ai plecat atîtea luni?

— Să admitem că am avut nevoie de un mic recul...

— Atunci, rămîi cu el..Ia-ți ani și ani de recul. Îndepărtează-te de mine.

— Nu am mai mult decît tine obișnuința de a-mi rezolva problemele prin fugă. Și apoi, nu-ți vreau răul.

Pronunțînd aceste din urmă cuvinte, Edouard luă un aer angelic ce o scîrbi pe Rebecca. Chip de înger, suflet negru, cea mai groaznică combinație ce poate exista.

— Vei vedea, Rebecca..., adăugă el cu o voce

senzuală ce promitea minciuni.

— Încetează cu acest cinema, Edouard. Este bun pentru gîscuļiţe ca Delilah.

Şi pentru a nu cruţa nimic, adăugă:

— Eşti grotesc, îmi faci milă.

— Cît de bine te prinde să fii mînioasă! continuă el pe acelaşi ton promiţător. Ochii-ţi strălucesc... Îmi imaginez clipa cînd aceşti ochi se vor da peste cap de plăcere.

— Imaginează-ţi... Pentru că visul tău e departe de a deveni realitate.

— Crezi? spuse el insolent.

— Sînt sigură, Edouard Sinclair.

Dar el părea că nu aude. Sigur pe poziţia lui, o provocă:

— Mă întreb dacă vom face dragoste cu aceeaşi violenţă cu care ne disputăm.

Oh! Dumnezeu! Este diabolic... Cum să reziste acestui amestec de miere şi fiere, de aroganţă şi senzualitate care o lăsa fără putere sau o scotea din fire, dar seducea întotdeauna o parte din ea însăşi. Acum, că îl văzuse în întreprinderile lui de seducător, Rebecca înţelegea mai bine de ce femeile se aruncau de gîtul lui Edouard.

Totuşi, trebuie să existe o posibilitate de a scăpa de sub puterea acestui geniu malefic. Fără o reală convingere, dar înarmată cu tot curajul, ea îşi înălţă vitează bărbia.

— Găsește un mijloc să te calmezi, căci nu cred o clipă că vei intra în patul meu.

— E o provocare? Întrebă Edouard pe un ton care o făcu să freamăte.

Fiindu-i teamă să nu o trădeze vocea, Rebecca se mulțumi să spună „nu” din cap.

Acum, trebuia să iasă din această situație. Atît cît îi mai rămînea puțină clarviziune... Căci Rebecca se cunoștea. Impetuoasă și pasională, știa că acest bărbat e capabil să o ia cu forța și ea să se lase.

Dar de ce îi venea atît de greu să se smulgă din îmbrățișarea lui, în ciuda pericolului?

Cît despre el, Edouard simțea că nu-și va mai putea stăpîni multă vreme dorința: înainte de sfîrșitul nopții, această femeie cu ochi catifelati trebuia să afle și să recunoască că nu-l dorește decît pe el. Și, cu cît mai repede vor atinge acest moment, cu atît mai repede vor fi liberi.

— De ce aș nega că mă sfidezi, Rebecca? Viața ta întregă nu este decît o sfidare.

— Văd altfel lucrurile.

— Mi-ar place să jucăm cîstit unul cu altul. Am pus prea multe obstacole între noi pînă în prezent. Vreau să le înlătur, vreau să fim sinceri.

Rebecca își puse mîinile pe tîmplele-i fierbinți. O încerca o durere de cap sfîșietoare. Îl privi cu gravitate pe Edouard

— Nu e nimic între noi, nimic. Nici dragoste, nici sinceritate, nici înțelegere. De altfel, tu m-ai făcut să înțeleg asta: că sînt o mincinoasă, că inventez... Nu poți decît să te arăți neîncrezător în mine, nu să aștepti sinceritate.

— Recunosc că am partea mea de vină în neînțelegerile dintre noi, se confesă Edouard trecîndu-și nervos cu mîna prin părul blond. Pentru că nu puteam suporta modul în care mă tratai, am adoptat o atitudine agresivă. Ca să mă răzbun.

Apoi se îndepărtă ușor de tînăra femeie, își duse mîinile în buzunar și continuă:

— Mai întîi, mi-am spus că ești prea tînără. Mai tîrziu, am încercat să mă conving că nu ești genul de femeie care să-mi placă. Adevărul este că-mi era frică Rebecca. Pentru că te simțeam în fiecare moment în tot corpul, te purtam în gînd. Mă obsedai. Nu puteam concepe ca o femeie să exercite așa o putere asupra mea.

— Încerci cumva să-mi vorbești de dragoste? Bietul meu Edouard... Tu nu știi ce-i aia. Tu nu te poți schimba. Astăzi nu-mi mai faci confidențe decît din calcul, pentru a mă seduce. Nu știi decît să te folosești de femei. Și am prea mult respect pentru mine ca să mă las exploatată, mai ales de fiare.

O piesă în plus din puzzle își află locul. Ea avea dreptate. Reclama de la ea o autenticitate de care el însuși nu era capabil. Frumosul caracter al Rebeccăi

îi apărea din ce în ce mai limpede... O privi cu inima plină de o tandrețe nouă.

Recent, el descoperise că ea nu este o fire ușuratică, așa cum voise el să o vadă. Pentru că își crease fundația ei, pentru că adunase de pe străzi doi copii ai nimănu, dovedise că dă fără să țină seama. Și lui Paul Thomas îi dăduse fără să țină seama. Drept recunoștință...

Da. Edouard se simțea de aici înainte gata de orice pentru a cuceri o femeie atît de deosebită.

Totuși, rămîneau mai multe zone de umbră.

Rebecca păstra secrete unele părți din viața ei. De ce? Ce motive au împins-o să-l evite în trecut cu atîta înverșunare, să-l cocolească în ciuda atracției față de el?

De obicei, el era obligat să ocolească femeile care-l pîndeau pentru poziția lui socială sau pentru avere... Dar Rebecca nu era nici lacomă, nici interesată. Recentul ei refuz de a se căsători cu el era o probă flagrantă. Ce putea el să-i ofere mai mult decît căsătoria?

Răspunsul îi veni brutal în minte, ca o revelație, în același timp în care îi reveneau cuvintele ei. Sa-i dea pur și simplu în dar Rebeccăi respectul.

Pînă acum o hărțuise, ca și cum ea nu merita delicatețea lui. Nu dăduse față de ea nici cel mai semn că ar stima-o. Încercase să o atragă dar... îngrozit că ea s-ar putea apropia prea mult, pentru

a-și ascunde lașitatea pusese la punct o tehnică în același timp provocatoare și defensivă.

În fața unui comportament atît de vulgar, cum ar fi putut Rebecca să reacționeze? Apărîndu-se, închizîndu-se în ea. Da! Toată greșeala lui era aici. Și trebuia să o repare.

Rebecca îl dorea și ea. Nu avea nici o îndoială. Poate chiar un sentiment mai adînc îi unea. Poate... Și dacă acest „poate” exista, de ce tărie de caracter neobișnuită a avut nevoie Rebecca pentru a păstra distanța! În special după moartea lui Paul. Atunci ar fi avut toate scuzele să se lase în voie...

Edouard se întrebă dacă va reuși să o facă să uite disprețul pe care și l-au arătat atîta vreme.

— Poți să te pretinzi indiferentă față de mine, dar eu nu cred că ești. Chiar înaintea morții lui Paul, te vedeam în brațele mele.

Această amintire făcu să renască tot resentimentul ce-i mocnea în suflet.

— Nici un cuvînt despre acest subiect, comandă ea. Nici unul! Cînd mi-ai cerut să-l părăsesc pe Paul pentru-a trăi cu tine la Washington, nu-mi propuneai căsătoria. Voi ai să fii metresa ta, nu mă credeai demnă de altceva. Paul era minunat, el mă iubea. S-a sacrificat pentru mine. El m-a învățat tot, fără să-mi ceară nimic în schimb. Îi datorez totul. De aceea mă dezguști cînd evoci pretinsa mea legătură cu el.

Edouard dădu un pas înapoi sub șocul pe care i-l

provocau cele auzite. Palid ca moartea, întrebă:

— Nu ai fost metresa lui?

— Bineînțeles că nu, răspunse ea cu ochii aprinși de mînie. Paul era un tată pentru mine.

— De ce m-ai lăsat să cred...

— Ce-i mai rău? sfîrși ea cu un zîmbet batjocoritor. Nu asta doreai, Edouard? Să ai toate motivele ca să mă disprețuiești? Să o ai pe cea mai bună prietenă a surorii tale în patul tău te-ar fi satisfăcut, probabil. Mai ales dacă reușeai să te convingi că o poți seduce fără să încerci vreo remușcare și fără să te angajezi.

Palid, Edouard clătină din cap.

— Sînt un imbecil, Rebecca. Un imbecil. Este adevărat că pe atunci montaseși un scenariu teribil. Dar cum am putut să mă îndoiesc de Paul? Cît regret că nu am venit să-l văd cît mai era timp!

— Acest om m-a iubit fără condiții. De atunci, nu am mai regăsit această calitate în dragoste. Și acum, vrei să-ți explic de ce am refuzat întotdeauna să-ți vorbesc despre trecutul meu?

Edouard o privi fără să răspundă, dar privirea lui era elocventă.

— Pentru că trecutul meu este Paul. Restul nu există. Căminele, centrele de primire în care am fost plasată nu merită să spun două vorbe despre ele. Numai el contează. El mi-a salvat viața.

— Îți mulțumesc, Rebecca. Niciodată nu mi-ai

spus atâtea despre tine: Știam că ești orfană, bineînțeles, dar... Și când te-am întâlnit erai atât de timidă și ascunsă, încât nu îndrăzneam să te întreb ceva. Te priveam, asta-i tot.

Edouard se întrerupse și izbucni într-un râs ciudat.

— Căci trebuie să recunosc, continuă el cu o voce voalată, că deja te doream ca un nebun. Mi-era rușine să alerg după o liceancă, știi? În ziua în care am găsit-o pe Constance beată, la Estelle, te-am insultat. Voiam să te murdăresc, să-ți dărim imaginea perfectă. Apoi, am venit la tine să-mi cer scuze, în loc s-o găsesc pe liceeanka timorată... Rebecca! Pune-te în locul meu! Ce căutai în acea rochie de cameră transparentă? Ce concluzii voiai să trag? Și pentru ce m-ai lăsat să cred că Paul și cu tine... Nu știam nici despre tine. Cu Constance era conspirația tăcerii. Nimic nu transpărea din trecutul tău. Am fost obligat să mă iau după aparențe.

— Este adevărat. Nu ești vinovat, fu de acord Rebecca, mușcându-și buzele.

— De ce nu ai jucat deschis cu mine, Rebecca?

— Îți imaginezi că dacă Constance și cu mine eram prietene și dacă ea te urma ca o umbră, trebuia neapărat ca și eu să fac la fel? Știam că nu sînt răspunzătoare de greutățile copilăriei mele. Dar asta nu mă împiedica să sufăr. Tu erai deja prea arogant. Nu voiam să-ți ascuți ghearele cu mine. Aveam și eu dreptul la spațiul meu secret, nu? Și chiar mai mult

decît oricare altcineva.

Rebecca nu făcea concesii. Vorbele ei erau tranșante. Dacă Edouard ar fi vurt să instaleze între ei raporturi oneste, ar fi trebuit să înceapă prin a învăța umilința. Rolul lui de tînăr mascul plin de sine durase destul.

— Ai fi putut măcar să-mi dau o șansă, remarcă el trandru.

Rebecca ridică din umeri.

— Pentru ce motiv?

— Pentru acela care face să fiu aici cu tine, în seara asta.

Edouard încerca să doboare primul obstacol. Rebecca înțelese că îi cerea să-l ajute. Reflectă. Să accepte mîna întinsă însemna să-și mărturisească slăbiciunea. Dorea ea într-adevăr ca barierele să cadă? Îndrăzneia ea să micșoreze paza și să se opună inevitabilelor suferințe ale unei relații mai intime cu acest bărbat?

Prietenia era ceva, dar Edouard reclama mai mult. Și Rebecca era incapabilă să-și dea seama dacă putea oferi ce-i cerea el.

Ridică ochii spre el.

— Aveai dreptate adineaori. Nu am fost onestă cu tine pentru că atracția dintre noi mă speria. Nu uita, că am fost crescută într-o lume crudă, în care femeile cad primele victime. Cînd tu m-ai îmbrățișat

prima oară, mi-a fost atît de teamă de ceea ce simţeam, încît am preferat să mă asigur că nu va reîncepe. Ştiam că-mi va fi mai uşor să te ţin la distanţă decît să mă domin.

Edouard îi mîngîie faţa. Apoi o făcu cu blîndeţe să-şi ridice capul. Cînd Rebecca îi întîlni privirea, citi în ochii lui o infinită tandreţe.

— Relaţia noastră nu-i făcută numai din dorinţă fizică, Rebecca. Dacă nu aş căuta decît asta, nu aş putea continua în acest fel. Sînt alte femei, ştii... Nu. Ceea ce ne leagă e mult mai important. De aceea merită să ne cunoaştem mai bine. Vom găsi timpul necesar. Nu crezi?

Rebecca nu răspunse, dar obrajii i se împurpurară subit. Edouard surîse şi-şi înclină capul pentru a pune un mic sărul pe vârful nasului.

— Mi-au trebuit ani de zile să înţeleg că nu mă pot lipsi de tine, că nici o aventură nu-ţi poate şterge amintirea. Să lăsăm pentru moment deoparte atracţia fizică şi să încercăm să redevenim prieteni. Uneori un sărut tandru dar... nimic mai mult. De acord?

Rebeccăi nu-i venea să creadă. Totuşi, o speranţă nebuună renăştea în ea.

7.

— EȘTI-GATA, FRUMOASA mea?

În timp ce strecura ultima scrisoare de corespondență într-un plic mov, Rebecca ridică ochii spre Edouard. Părea obosită.

— Aș prefera ca aceste scrisori să plece cu ultima poștă, răspunse ea încet.

La aceste cuvinte, Marge, cea mai eficace dintre voluntarele ce lucrau pentru fundație, se apropie.

— Lasă-mă să mă ocup eu de ele, declară ea cu fermitate. Ai o lună de cînd îți dau bătaie de cap.

Dacă nu o să te odihnești puțin, ai să cazi la pat. Și sînt prea multe de făcut în acest moment ca șa am vreme să-ți fac vizite la spital!

Ochii ei albaștri, pătrunzători, se opriră atunci asupra lui Edouard.

— Duceți-o acasă. Ocupați-vă de ea în acest week-end. Să se destindă.

— Am reținut! răspunse Edouard. Merg să caut mașina. Supravegheați-o pe această îndărătnică și împiedicați-o să profite de plecarea mea pentru a mai scrie niște scrisori.

Marge clătină din cap în semn de asentiment. Edouard părăsi încăperea cu un pas hotărît. Rebecca nu avusese măcar forța să protesteze. Corpul îi părea de plumb și mintea i se mișca cu încetineală.

Edouard, el, nu părea vreodată obosit. În aceste ultime săptămîni împărțiseră împreună aproape tot timpul liber și energia lui Edouard nu trăda limite. Ca și voința, de altfel. El mergea pînă la capăt în toate, încăpățînat și tenace.

De cînd încheiaseră pace, credincios promisiunii făcute, nu avusese nici un gest, nici o privire deplasate. Evita însă să rămînă singur cu ea.

Cinaseră împreună la cele mai elegante restaurante de la Bay Area, vizitaseră plajele de la Ombre la Livermore unde Edouard o antrenase într-o neuitată plimbare cu planorul. Ca doi turiști oarecare, petrecuseră o zi întreagă pe punțile de la

Santa-Cruz. Mai târziu, reîncepuseră hoinărelile la San Francisco.

Nu, ea nu ar fi bănuir niciodată că a face mai bine cunoștință cu Edouard poate fi atât de plăcut... dar atât de obositor.

Între timp, Edouard devenise un familiar al diverselor birouri ale fundației. Fiecare din vizitele lui aducea un val de prospețime, de antren și ardoare.

La început, angajamentul lui F.A.E.A. nu a avut alt scop decât acela de a scuti pe Rebecca de o sarcină istovitoare, pentru a-i îngădui mai mult răgaz. Fără să ezite, își suflecaser mânecile și se cufundase cu o impetuoșitate de neofit în dosare.

Și, puțin câte puțin, voluntarii luaseră obiceiul de a veni la el să-l consulte în problemele mai delicate.

Mai mult, contactele cu lumea de afaceri se dovedeau prețioase. Urmase mass-media acoperind generos cu laude actualitatea fundației. Rapid, F.A.E.A.-ul a luat o amploare extraordinară. Niciodată nu fusese mai prosperă.

Un mic zîmbet luminează fața lui Rebeccăi, în timp ce-și strîngea poșeta căzută pe jos. Constance credea cu totul în noua caramaderie care părea să-i unească de aici înainte, pe fratele ei și pe cea mai bună prietenă a ei. Dar Rebecca nu era la fel de convinsă.

— Dumnezeule, suspină Marge, trecîndu-și febril cu mîna prin părul cenușiu, acest Sinclair îmi dă palpitații.

— Vorbești ca o bunică! o repezi Rebecca.

Marge își puse mîna pe inimă.

— Asta nu mă-mpiedică să încerc unele... emoții..

— Tot ce se poate, nu o slăbi Rebecca. Uitasem ce bîrfe ai stîrnit pe seama ta, luna trecută, la tîrgul de la Pleasanton.

Marge se făcu deodată stacojie.

— N-a fost intenția mea. Crezi... Să cumperi două duzini de bilete pentru nebunul acela bătrîn de Eckersly...

— Nimeni nu te-a obligat să te oferi voluntară pentru gajul unui sărut...

Ochii albaștri ai lui Marge se măriră la această aluzie. Dar nu-și pierdu cumpătul.

— Trebuia să se sacrifice cineva. Tu ai refuzat. De fapt, știai prea bine că Edouard ar fi cumpărat toate biletele, decît să lase pe altul să te sărute.

Lovitura nimeri. Jenată, Rebecca se cufundă, cu un aer dintr-o dată extrem de preocupat, în conținutul poșetei.

— Să cumpere toate biletele! Ce tot spui? i-o întoarse ea strîngîndu-și buzele. Edouard nu are buzunarele sparte.

— Ce știi tu? După cunoștința mea, tu nu te-ai apropiat niciodată îndeajuns de el pentru a verifica

acest gen de detalii...

Fu rîndul Rebeccăi să-și simtă sîngele năvălindu-i în obraji. Luată din scurt, căuta să-i dea o replică oarecare, cînd un sunet de claxon providențial o salvă din această situație stîjenitoare.

— E Edouard, preciză ea. Pe altă dată, Marge.

Cîteva momente mai tîrziu, Rebecca se strecura în BMW-ul lui Edouard. Nu-și revenise încă din emoție. În timp ce-și punea centura de siguranță, simți, tulburată, că e fixată de privirea însoțitorului ei.

— Ce se-ntîmplă? Iar te-a tachinat Marge?

— Nu e singură. În ultima vreme, se pare că toți sînt puși să mă... tachineze, cum zici tu. Auzindu-i, ai crede că nu-mi mai rămîne decît să mă arunc de gîtul tău. Ce migrenă! Îmi vine să te bat. Toate astea sînt din vina ta, Edouard Sinclair.

Edouard luă una din acele figuri angelice înainte de a-i răspunde.

— Ai binecuvîntarea lui Charles!

Rebecca îi aruncă o privire furibundă și se înțepeni în scaun.

— Mă întreb cum ai reușit să ți-l faci prieten. Îți trebuie toate virtuțile.

Apoi lăsă o pauză înainte de a adăuga fără nici un chef:

— Ca toată lumea, de altfel...

Edouard izbucni în râs, puse contactul și demară. Rebecca își găsi refugiu în tăcere.

Oboseala singură nu explica starea curioasă în care se găsea de cîtăva vreme. Un sentiment difuz de insatisfacție îi făcea viața tristă și neînsemnată. Nu mai știa ce vrea. Comportarea lui Edouard, în ce-o privește, era ireproșabilă. Mai mult, Rebeccăi îi lipsea senzualitatea tentantă și provocatoare ce, înainte, radia din el.

Tînăra femeie simțea bine cît de illogică era atitudinea ei, dar ce era logic la ea în ultimele săptămîni? Sigur nu visele erotice care începuseră de curînd să-i populeze nopțile...

Ea se surprinse căscînd și aruncă o privire în direcția lui Edouard. Dar, obosit de drum, el nu-i acorda atenție. Atunci își lăsă capul pe spătarul scaunului și închise ochii, iar corpul i se destinse. Chiar înainte de a se cufunda în somn, i se păru că vede la el un zîmbet și o privire atît de blînde încît ar fi topit și pe femeia cea mai îndărătnică.

Oprit la roșu, Edouard privea frumosul chip adormit al tinerei femei. Își crispă dintr-o dată degetele pe volan: fusta Rebeccăi se ridicase, dezgolindu-i pe jumătate coapsele lungi.

O așteptase pe Rebecca cu o răbdare pe care nu și-o cunoștea. În seara asta, o să-l mai lase la ușă ca pe un băiețel drăgălaș?

Ea se deprinsese să-l accepte ca pe un prieten. Astăzi se simțea gata s-o învețe să-l accepte ca amant. Și intuiția lui îi sufla că și Rebecca era gata pentru asta...

Dacă ar fi deschis ochii în acel moment, Rebecca ar fi știut exact la ce să se aștepte.

Dar cum ar fi reacționat descoperind privirea cenușie a lui Edouard în care mocnea dorința?

8.

INCAPABILĂ SĂ INTRODUCĂ
cheia în broască, Rebecca, complet adormită, fu
prinsă de un căscat irezistibil.

— Lasă-mă să deschid eu, interveni atunci
Edouard, amuzat.

Ea îi întinse cheia și se sprijini de perete, clipind
din ochi sub lumina prea puternică de pe culoar.

— Ai zice că ești un pui care iese din ou, remarcă
Edouard aruncându-i o privire tandră. Ești toată
ciufulită. Ar fi trebuit să te duc în brațe de la
mașină. Cel puțin nu te-ai fi trezit complet.

— Ca să-ți permit să intri în camera mea? Nu, mulțumesc, domnule Sinclair!

Odată ușa deschisă, Edouard se dădu la o parte pentru a o lăsa să treacă pe tînăra femeie, o urmă, apoi zăvorî ușa după el. Auzind acest zgomot, Rebecca se întoarse brusc. Dar, deja el îi ieșea în cale și o prindea în brațe.

— Ce faci? întrebă ea.

— Te ajut să te pui în pat, răspunse el firesc.

— Nu am nevoie de tine pentru asta. Fii prudent cu mașina la întoarcere, Edouard.

Expresia însoțitorului ei rămase inocentă, dar flacăra care-i dansa în privire dezmințea această aparentă candoare.

— Este miezul nopții. Nu am luat cina. De ce să nu ne preparăm o mică gustare? Mă ocup eu de asta. În acest timp tu ai putea să-ți faci dușul și să te schimbi...

Rebecca suspină, în vreme ce Edouard se îndrepta spre bucătărie cu un pas alert.

Desigur, ideea nu e rea. Rebeccăi îi era foame și avea nevoie să se destindă.

„Atî. cît el va fi ocupat, mă va lăsa în pace”, gîndi ea cu umor.

O luă în direcția băii, a cărei ușă o trînti expres, pentru orice eventualitate...

După un duș rapid, Rebecca se înfășură într-un

prosop de baie mov. Apoi se apropie de oglindă și își luă pieptănul. Părul îi era umed dar, spălat chiar de dimineață, se lăsa ușor descâlcit. Strălucitor și suplu, se răspîndea ca o mătase neagră pe umeri pînă la mijloc. Prea obosită pentru a se gîndi să-l coafeze, se hotărî să-l lase liber.

Pătrunse după aceea în cameră, își dădu jos halatul și deschise dulapul.

Fără să ezite, își alese desuul de satin al cărui contact pe corpul gol o încîntă. Apoi îmbracă un compleu verde, simplu. Reflexul lui în oglindă o asigură că această culoare îi venea de minune, punîndu-i în valoare tenul palid și scoțînd în relief negrul părului.

Astfel încît o Rebeccă bine dispusă îl întîmpină pe Edouard la bucătărie.

Îl descoperi în fața cuptorului, cu un șervet alb, lung, înnodat în jurul taliei, în felul ospătarilor de la marile braserii, atît de elegant, încît fu cît pe ce să-i adreseze un compliment. Dar, în acest moment, el își ridică ochii și privirea pe care i-o aruncă îi tăie elanul. Nici o eroare, era privirea unui bărbat pe care dorința îl devora.

Încet, întîrzie asupra siluetei tinerei femei.

Rebecca se întunecă îndată.

— Nu mi-e foame, declară ea bosumflată.

Edouard nu luă în seamă remarca. În timp ce punea tacîmurile pe masă, continuă discret să o

analizeze. Era adorabilă cu obraji înroșiți de la duș și cu compleul ei verde.

După ce aduse o magnifică omletă cu bucățele de slănină pe un platou de porțelan, i-o puse ostentativ sub nas Rebeccăi și întrebă:

— Ești sigură că nu ți-e foame?

— Uneori te detest, răspunse Rebecca care, incapabilă să reziste la vederea și aroma mâncării, se lăsă să cadă învinsă pe unul din scaunele de la bucătărie.

— Știu. Ce dorești să bei, suc de fructe? Lapte?

— Cafea.

Edouard aplecat spre frigider înălță capul. Rebecca pronunțase acest cuvânt ca o sentință. El nu putu să-și reprime un suris.

— Cafeaua te va împiedica să dormi.

— Nimic nu mă va împiedica să dorm, afirmă ea întinzându-se.

Într-adevăr? La gândul că el ar putea s-o facă să-și schimbe părerea, o căldură subită o invadă propagându-i-se în tot corpul. El își dresе vocea, trînti ușa de la frigider și se îndreptă spre unghiul opus al bucătăriei. Înțelepciunea îi recomanda să se îndepărteze de Rebecca timp cît să-și vină în fire. Se ocupă deci de cafea cu un zel exagerat.

Rebecca puse pe masă ceașca de cafea goală. Era a treia. Edouard nu făcu nici un comentariu. De

altfel, nici măcar nu-și dăduse seama. Admirativ, adorînd-o din privire pe tînăra femeie, se întrebă doar cum rămînea ea atît de subțire devorînd atîta! Căci, după ce își terminase omleta, trecuse să o dea gata pe cea a lui Edouard — deja sătul — și înfulecase o grămadă de felii de pîine prăjită cu unt.

— Pentru cineva căruia nu-i e foame..., zise el cu ironie cîteva minute mai tîrziu, urmînd-o în salon.

— Am mințit, recunosc eu cu un surîs fermecător, așezîndu-se pe brațul canapelei.

— Așa cum ai mințit, zicînd că nu vrei să te ajut să te culci, insistă Edouard luînd loc foarte aproape de ea.

Fu ca un semnal de alarmă. Ea își încrucișă picioarele, stînjenită. Iată că acest demon o lua de la capăt! Trebuie să fi fost nebună ca să-și închipuie un singur moment că va reuși atît de ușor să i se sustragă lui Edouard, și se deplasă de îndată la celălalt capăt al canapelei.

— Dacă am merge să facem o plimbare... Noaptea e atît de frumoasă, de blîndă și am nevoie de...

Cuvintele i se opriră în gît. Edouard era lîngă ea arzînd de dorință.

— De mine. Ai nevoie de mine, Rebecca!

Era adevărul adevărat, dar tînăra femeie nu l-ar fi admis cu nici un preț. De săptămîni întregi se tentau unul pe altul cu aerul că nu-i nimic, jucîndu-se de-a bunii camarazi, fără să se poată înșela o singură

secundă.

Edouard intrase în viața Rebeccăi acaparându-i timpul liber, punînd stăpînire pe zilele, pe serile ei. Acum, voia să-i fure și nopțile. Era timpul să-i arate că nu hotărăște singur.

— Repet că nu am nevoie de tine.

— Știu că te plac. Și că-mi vei plăcea și mai mult dacă ai vrea să mă lași.

— Edouard, tu nu te îndoiești deci niciodată de nimic? întrebă ea sarcastică.

— Am pur și simplu încredere în mine. Și tu îmi înflăcărezi imaginația.

Ochii cenușii ai lui Edouard se făcură brusc mai negri. O strînse pe Rebecca mai tare lîngă el.

— În brațele mele semenii cu un mic animal captiv, cu ochii tăi mari, negri și sălbatici. Nu-ți fie teamă, nu-ți voi face niciodată nici un rău.

— Nu mi-e frică de tine, replică ea.

Dar nu adăugă că-i era mai curînd teamă de ea însăși și de presentimentul că ceea ce trebuia să se întîmple, se va întîmpla.

— De cînd nu mai încerc să te seduc, te stingi, te ofilești. Și eu am să înnebunesc. E timpul să ne oprim.

Ea se simți prinsă în capcană. Răspunsul zvîcni acerb:

— Bravo! Micul tău cuplet mi-a plăcut. M-am distrat grozav. Acum, că ți-ai terminat numărul de

seducător hollywoodian, ai face bine să-mi dai drumul.

Ironia ei mușcătoare îl atinse pe Edouard a cărui frumoasă siguranță se topi ca zăpada la soare.

— Deoarece mă găsești atât de amuzant, ripostă el cu o voce albă, am să-ți dau prilejul să mai rîzi.

Abia își sfîrși vorbele că și căuta să pună stăpînire pe buzele ei.

— Toate aceste săptămîni petrecute împreună n-au schimbat deci nimic între noi? murmură el cu voce stăruitoare. N-ai să încetezi odată să fugi de mine?

— N-am vrut să spun asta, admise ea sincer. Dar... eu... mă enervezi.

— Bine, atunci!

Această vorbă de puștoaică supărăcioasă îl dezarmă pe bărbatul nerăbdător pentru a lăsa loc unui Edouard strălucind de tandrețe. Îndepărtă cu delicatețe o şuviță de păr care căzuse pe fruntea tinerei femei. Degetele lor se atinseră. Suflările lor se precipitară timp de o secundă, pe cît de fugitivă pe atît de intensă.

Atunci, Edouard ridică toată podoaba de păr a Rebeccăi, apoi o lăsă să se împrăstie între degetele lui cu un fel de venerație. Tînăra femeie îl surprinse, cu ochii închiși, cu suflarea tăiată, concentrat asupra acestui gest ca asupra unui ritual sacru. Se întrebă la ce se putea gîndi el în timp ce, cu pleoapele lăsate îi

mîngîia părul de onix.

Întrebările se îngrămădeau în sinea ei, o emoție intensă o învingea. Ar fi trebuit să încerce să fugă cît mai era vreme, dar trupul ei se împotriva.

Edouard își cufundase fața în masa de păr lung, întunecat.

— Nu..., protestă ea slab.

— Miroși a vanilie, răspunse el simplu.

Vocea lui Edouard era atît de scăzută de adîncă încît Rebecca nu-i mai putea îndura senzualitatea.

— Nu eu. Este... mirosul șamponului. Asta-i totul!

— Tot trupul tău e impregnat de acest parfum? întrebă el, indiferent la neîndemînatica eschivă a Rebeccăi.

— Asta nu te privește.

Cu un zîmbet irezistibil pe buze, Edouard își fixă privirea în ochii ei negri. Mîna lui lăsă părul Rebeccăi și-i atinse ceafa.

— Oprește-te Edouard, făcu ea brusc. Lasă-mă acum!

Dar el păru că nu aude.

— Ți-am spus să mă lași. Mergi prea departe! Lasă-mă în pace.

Edouard părea că-i surd. Îi apucă şuvițele de păr și le aprecie catifelarea.

— Dacă ai ști cît iubesc acest păr... Este magnific! Să pot să-l fac să curgă între degetele mele, visam la asta... N-am să mă satur niciodată, murmură el cu un

aer aproape absent.

Apoi adăugă:

— Da, în visele mele, îl lăsam să se împrăştie în cascade pe trupul tău gol.

Rebecca ar fi preferat să-şi astupe urechile. Dorinţele secrete ale lui Edouard nu o priveau. Era cu atât mai simplu să nu ştie! Cum să reacţionezi la asemenea declaraţii? Deja, ea nu mai îndrăznea să-l privească. Imaginea propriului trup gol lângă cel al bărbatului i se impunea cu o aşa violenţă, încît încerca în zadar să o alunge. Pielea aurie a lui Edouard, blîndeţea, forţa lui... Chiar închizînd ochii pentru a nu-l vedea tot nu putea să scape de sub puterea acestui bărbat, să se smulgă teribilei şi provocatoare lui senzualităţi.

Cînd deschise ochii, Edouard o contempla. Cum să fugă, cum să scape. Cu preţul unui teribil efort, îşi făcu rost de un ton dispreţuitor.

— Într-adevăr, ai o imaginaţie mult prea bogată. Eu nu sînt femeia fantasmelor tale!

— Dimpotrivă. Căci pornind de la tine le-am inventat, o corectă el pe un ton mult prea blînd. Tu eşti gheaţa şi focul, Rebecca. Țiganca mea!

Cuvintele lui Edouard îi întăreau hotărîrea. Trebuia să se sustragă puterii acestui bărbat prea seducător. Se răzvrătea.

— Nu sînt a ta. Nu aparţin nimănui.

Edouard o făcu atunci să cadă pe canapea. Ea îi

simți torsul puternic greu pe piept. Incapabilă de cel mai mic gest îl privi cu inima bătîndu-i nebunește.

— Ceasul capitulării a sunat pentru tine.

Ea crezu că se ridică ușor, dar această mișcare nu avu drept urmare decît să o închidă și mai mult în brațele lui Edouard, în mijlocul pernelor multicolore. Își strînse pumnii să i se facă rău.

— Dă-mi drumul!

— Nu ești amabilă, draga mea.

— Nu mă simt dispusă să fiu! Și nu-mi spune „dragă”!

— De ce nu? Pentru că te îndrăgesc?

— Nu!

— Ba da! replică el acoperind gîtul Rebeccăi cu mici sărutări nebunești. Acordă-mi cîteva minute și ai să vezi.

Vocea lui Edouard o tulbura profund. Nu se aștepta la asemenea accente, totodată sincere și senzuale.

— Nu-ți voi permite, spuse ea, totuși, cu suflarea tăiată. Nu vreau să fiu nici soția, nici draga ta, nici Țiganca ta, nici..., nici... Nu poate să-ți intre una ca asta în cap?

— Capul meu e tare și corpul meu arde de nerăbdare să te facă să-ți schimbi părerea.

Rebecca trebui să-și mărturisească că și trupul ei ardea să se împreune cu cel al lui Edouard. Emoțiile o învingeau și se detesta la gîndul că nu se mai simte

stăpîină pe ea însăși.

— Ei bine, spune corpului tău că al meu nu s-a hotărît.

Edouard o privi intens.

— Nu crezi că am încercat disperat să mă eliberez de ceea ce simt pentru tine? Dumnezeu! Ani în șir mi-ai lipsit atît de mult, Rebecca. Nu vei ști niciodată cît am regretat că am plecat la Washington. Prefer să mă bat cu tine decît să trăiesc fără tine.

Edouard hotărîse încă o dată să joace deschis. Și Rebecca se trezi din nou luată pe nepregătite. Simțurile îi erau atît de tulburate încît puțin lipsea să nu urle. Nu! Nu-l va lăsa pe Edouard să pătrundă astfel în sufletul ei și să descopere adîncă singurătate care o locuia. Cu ce drept scotocea astfel în sinea ei? Cum o ghicise el pe femeia rănită care era? Nici un bărbat nu mai reușise să-i pătrundă misterul.

— Sînt dezolată, făcu ea cît de blînd putu, nu te urmez.

Edouard suspină de amărăciune cînd Rebecca își întoarse capul. Îl respingea, îl condamna fără drept de apel. Cu ochii încărcăți de reproșuri, o prinse de bărbie, obligînd-o să-l privească în față.

— Rebecca! Nu te încăpățîna să fugi, să fugi de mine. Lasă relația noastră să se desfășoare.

— Ți-am spus că nu e nimic între noi, tranșă ea,

nemiloasă.

— Minți. Sînt sigur de dorința ta cît de a mea.

Rebecca tresări.

— Eu... eu nu te doresc. De loc.

Nu era defel convinsă... Sentimentele ei pentru Edouard trebuie să fi fost la fel de vădite ca bățile inimii ei în piept.

— Trișezi! Nu mă obliga să iau cu forța ceea ce tu refuzi să-mi dai pentru nu știu ce motiv stupid.

Rebecca, opresată, nu putu să reacționeze. Deja, buzele lui Edouard îi apăsau gura.

Instantaneu, tînăra femeie se simți învinsă. Forțele o părăsiră. Dăr asta nu mai avea importanță. Doar mîinile lui Edouard pe sînii ei și căldura săruturilor păreau acum să conteze.

— Ești și mai frumoasă decît credeam, murmură el răscolit. Corpul tău știe mai bine ce vrea decît tine.

La aceste vorbe, Rebecca se cambră sub puterea plăcerii. Edouard îi desfăcu nasturii de la sweater-ul verde, îi dezgoli gîtul, apoi pieptul mic sub veșmîntul de satin. Prin țesătură, îi atinse ușor vîrfurile delicate ale sînilor. Ea nu mai putu să-și rețină un strigăt și se încordă ca un arc.

— Voiam să te aud gemînd așa, suflă Edouard, să te văd însetată de mîngîierile mele, cum sînt eu de ale tale. Atinge-mă, Rebecca, să-ți simt mîinile pe corp.

Ea se supuse, cucerită, îl strînse lîngă ea, își

ascunsă fața în gâtul lui, sărutînd pierdută pielea aurie și caldă a bărbatului căruia îi ceda.

— Ești... atît de dulce, atît... de frumoasă. Mă arzi, spuse el înainte de a prinde febril gura Rebeccăi. Te rog, lasă-mă să te iubesc cum meriți.

9.

REBECCA RĂSPUNSE CU O
tăcere elocventă rugăminții lui Edouard.

El o dezbracă de compleul verde, lăsînd-o împodobită numai cu veșmîntul de satin. Părea fermecat.

Cu mîinile tremurînde, îi scoase delicat și acest acoperămînt. Pieptul Rebèccăi, pe care un suflu precipitat îl înălța, îi apăru în toată splendoarea lui și nu rezistă să nu-și pună pe el buzele.

Tot pradă dorinței, furat de perfecțiunea clipei, își ținea respirația. Mîinile îi plecară în descoperirea

trupului care i se oferea.

Era un moment impregnat de magie, rupt de timp, locuit de mister. Un moment pe care nu-l trăise niciodată cu alte femei. Edouard se simțea ca un păcătos la porțile paradisului. Pentru prima dată, Rebecca se abandona. Îi spunea fără să mai aibă nevoie de cuvinte că nu mai fuge de el, ci că vine în întâmpinarea lui, irezistibil. I-o striga cu trupul, cu ochii ei mai negri ca niciodată și această chemare îl purta pe Edouard la limitele plăcerii și suferinței.

Cînd dorința exacerbată deveni aproape insuportabilă, Edouard știa că vrea să dea acestei femei luna și stelele, să-i dea lumea.

Corpul îi fu deodată cuprins de un spasm. Se refugie lîngă abdomenul Rebeccai și între coapsele ei fremătătoare.

Tînăra femeie își pierdu cunoștința, parcursă de frisoane violente. Își strînse pasionat iubitul.

În acel moment, Edouard ridică ochii spre ea și ea-i citi în privire mii de promisiuni. Atunci îl chemă la dînsa, ondulîndu-se suplu pentru a-l conduce la sursa dorinței.

Cum să explice acestui bărbat ce simțea?

Și, mai ales, cum să împace această febră cu pacea pe care o căuta? Rebecca nu va uita, desigur, nici mîinile lui Edouard, nici mîngîierile lui. Această amintire îi va rămîne pentru totdeauna gravată în

memeorie, căci niciodată nu cunoșcuse o asemenea beție, o emoție perfectă.

Dar dacă își dăruia trupul, ce parte din sufletul și inima ei se va angaja realmente?

Nevoia de Edouard, sărutările lui... Rebecca nu voia — în ciuda temerilor ei — să piardă nimic din acest cadou incomparabil pe care el i-l făcea. Se uita pe sine în el, devenea o parte din acest trup atît de rîvnit. Era o descoperire minunată și terifiantă. Cum se putea astfel să nu mai fie decît unul? Și totuși, nu exista mijloc de a rezista. Și nici de a reține suspinele plăcute care urcau acum din adîncul ei.

Învinsă de voluptate, Rebecca își plecă pleoapele și lăsă să explodeze în ea lumina, ca proiectată într-un infinit vertiginos. Atinse, sufocată, capătul călătoriei sale cu un șipăt de pură fericire.

Rebecca și Edouard, sudați unul de altul, rămăseră mult timp ne mișcați.

— Ești un miracol, murmură în sfîrșit Edouard. Visele mele erau foarte departe de realitate, de-a dreptul fade față de ce-am trăit cu tine.

Apoi, încet, se sculă și se aplecă spre partenera lui pentru a-i ridica trupul în brațe. Focul ardea încă în ochii lor, jăratecul mocnea gata să se reaprindă.

— Unde e camera ta? întrebă el.

— Acolo...

Edouard puse un sărut pe buzele calde ale

Rebeccăi și o luă cu el.

— Să nu adormi, frumoasa mea boemă, o preveni el.

— Mi-e atît de somn..., zise ea cu o mică voce copilărească cuibărindu-și capul lîngă umărul iubitului ei.

Dar acesta nu avea intenția să lase ca somnul să i-o fure. O depuse la intrare, pe covor și o tachină pînă o obligă să-și deschidă ochii. Un sărut adînc și exigent o dădu gata, se înfășură în jurul lui Edouard și își înfipse unghiile în carnea lui.

— Iartă-mă, spuse ea îndată. Nu voiam să-ți fac rău.

— Nu mă rănești decît dacă încetezi să fii sălbatică, îi răspunse el. Ia tot ce vrei de la mine.

Rebecca se ridică pentru a atinge gura lui Edouard. Contactul buzelor lor fu mătăsos. Apoi se strînseră mai tare, limbile lor se amestecară într-un sărut pasionat și arzător.

Mirată și sedusă, Rebecca simți că dorința renaște în ea. Edouard avea dreptate: corpul ei cunoștea mai bine decît ea însăși.. Acum, ea îi mîngîia cu aviditate trupul de chihlimbar al iubitului ei, se delecta descoperind cu ochii închiși cel mai frumos peisaj din lume. Mîinile-i rătăciră de-a lungul spatelui musculos al lui Edouard, apoi a umerilor lui Edouard.

— Da, Rebecca. Da..., șușoti el. Ți-am visat atît

de mult mâinile pe trupul meu. Mîngîie-l, exploatează-l, îți aparține.

Încurajările lui Edouard o făcură și mai îndrăzneată. În timp ce ea punea tot mai mult stăpînire pe iubitul ei, îl observă. Nu cunoștea acest chip, totdată încordat și uluit de plăcere. Cît era de frumos!

Pierdută, îl invită pe Edouard să-și croiască un nou drum în ea. Acum, inimile lor băteau la unison, într-un ritm nebun.

Dar Edouard voia ca Rebecca să-și amintească pentru totdeauna prima lor îmbrățișare. În ea sălășluia o grație extraordinară! Niciodată nu resimțise o asemenea adorație pentru corpul unei femei. Și niciodată o femeie nu-l iubise atît de bine, de total.

Se pregăti să-i dea totul. O, da! Rebeccăi trebuia să-i dea ce-i mai bun, să se pună la picioarele ei.

10.

ÎNNODÎNDU-ȘI MAI STRÎNS
mâinile în jurul gâtului lui Edouard, Rebecca se întreba, în timp ce o ducea spre dormitor, dacă și alte femei încercaseră un asemenea sentiment de perfecțiune în brațele lui.

El nu era decît senzualitate, blîndețe și forță împreună. Și această combinație care o atrăgea irezistibil pe tînăra femeie nu o mai înfricoșa acum. Dimpotrivă, găsea în el un refugiu de pace și securitate. Era iubită așa cum își dorise întotdeauna să fie și își dădea seama cît de mult își înăbușise

această nevoie.

Pînă în acel moment, nu-și putuse imagina ce înseamnă să iubești și să fii iubită cu atîta pasiune. Nebună de fericire, ea puse un sărut pe gîtul lui Edouard, în locul unde vena se zbătea.

Edouard grăbi atunci pasul pînă-n cameră. Acolo, își eliberă partenera de închisoarea brațelor și o privi intens.

— Ești superbă.

Cu vîrfurile degetelor mîngîie ovalul perfect al feței Rebeccăi. Timpul părea suspendat.

Fiecare se pierdea în ochii celuilalt, emoționat pînă la lacrimi, neîndrăznind să creadă în această fericire.

Rebecca contemplă gura lui Edouard: ea exprima o nespusă încîntare.

În fine, eliberînd-o de o vrajă pentru a o fermeca cu alta, veni spre ea. Buzele lor se apropiară și se uniră. Acest sărut avea un gust de eternitate. Edouard ridică pletele Rebeccăi, apoi cu podul palmei o mîngîie pe tînăra femeie pînă pe umeri.

Cînd gurile lor se despărțiră, Rebecca trebui să se țină de umerii solizi ai lui Edouard pentru a nu se lăsa să cadă.

— Dulcea mea, Rebecca...

El se desprinse încet, desfăcu un pic patul. Gesturile îi erau sacadate, stîngace, nerăbdarea lui vizibilă. Aruncă aproape perna într-un colț al

încăperii. Apoi se întoarse spre Rebecca și se porni să o dezbrace cu totul.

Ea-i urmărea fiecare din mișcări și avu curînd întreg triumful virilității lui puțin cîte puțin revelate. Edouard o fascina, rămînea interzisă de frumusețea torsului lui, a mușchilor pieptului ce se profilau sub pielea aurie, de forța lui discretă și tulburătoare.

„Este seducția devenită bărbat”, gîndi ea, aducînd un omagiu tăcut acestei grații masculine.

Cum să nu-ți dorești pînă la pierzanie un bărbat care-ți descoperea nuditatea lui cu o simplitate atît de derutantă?

El o întinse pe pat.

Foarte repede. Mai nimic nu contă decît cuplul lor unit în această încăpere abia luminată, decît gura lui Edouard pe buzele de foc ale Rebeccăi, pe sînii ei încordați.

Îi atinse cu limba sfîrcurile ridicate și tînăra femeie femeie gemu, încurajîndu-l s-o sărute și s-o mîngîie mai mult.

Ea își cambră șalele și îl înlănțui febril pe Edouard. Nevoia nepotolită de a poseda trupul iubitului ei o făcea să tremure. Se minună încă simțind acest trup sub palmele ei, simțind că-i smulge lui Edouard un geamăt lasciv cînd ea se prinse cu unghiile de spatele lui.

Din nou, pleca în derivă și vârtejul era mare. Luă

atunci capul lui Edouard între mâini și privirile lor se înlănțuiră. Fără să se piardă din ochi, ei se pregătiră pentru ultima întâlnire. Rebecca se deschise spre iubitul ei și el alunecă în ea cu voluptate, ca și cum îndeplinea un gest sacru.

— Nu vei regreta nimic? îi murmură el deodată, cuprins de îndoială.

— Această clipă trebuia să vină, răspunse ea. Sînt fericită că e așa de frumos. Nu credeam că vom fi atît de...

— Eu bănuiam. Am știut dintotdeauna că sîntem făcuți unul pentru celălalt. Și astăzi, în sfîrșit... Te-am așteptat atîta vreme! Atîta vreme...

— Toate astea au trecut. În seara asta, lumea e a noastră.

În timp ce-și sușoteau cuvinte interzise, ea îl primi pe Edouard mai adînc în ea.

El scoase un strigăt, surprins de plăcerea fulgerătoare ce urca în el. Mersese prea departe. Prea repede.

— Sînt... Sînt dezolat..., îngîină el. Nu mai pot...

Rebecca îl strînse între coapse, arcuindu-și trupul pentru a-l primi în plin pe iubitul ei. Edouard gemu, strigă și căzu, fără forță.

— Rebecca, mica mea vrăjitoare..

Ridicîndu-se tremurînd, o privi cu un aer sălbatic.

— Mi-era atît de dor de tine... Prea mult. .

Săpă atunci din nou șalele partenerei și făcu să învie senzații tumultoase. Frumoșii ochi ai Rebeccăi, măriți de desfătare, radiau o lumină adâncă.

— Edouard..., gemu ea, în timp ce părul i se desfăcea ca un soare negru pe pernă.

El îi impuse cadența, infinit de fericit să citească pe chipul partenerei lui emoția pe care o încerca și el. Dumnezeuule! Cît era de frumoasă!

Ea îl atrase la ea ca și cum fiecare centimetru care-i mai despărțea devenea intolerabil, înnebunită de puterea propriei plăceri.

Apoi se prăbuși. N-a știut niciodată dacă țipătul care-i ajunsese la urechi urca din gîtlejul ei sau a partenerului, pe care-l ținea atît de strîns...

Timp de o eternitate, ea crezu că plutește. Un suspin de bună-stare îi scăpă de pe buzele umede și aproape învinețite de febra sărutărilor.

Își ridică privirea spre Edouard, oferindu-i catifelarea ochilor ei admirabili.

— Rebecca... Ești frumoasă...

— Pentru că mă simt minunat de bine...

— Cu adevărat? Cu adevărat, Rebecca? Totuși, eu...

— Șșt..., îl întrerupse ea blînd. Sînt fericită.

— Nici un regret?

Vreme de o secundă, cîteva imagini confuze din trecutul, atît de apropiat și totuși atît de depărtat, îi

reveniră în minte. Dar ea își scutură capul, încrezătoare.

— Și tu, nu încerci nici o remușcare? întrebă ea, la rîndu-i.

Edouard îi puse un mic sărut pe colțul buzei și spuse, ridicînd din umeri:

— Aceste întrebări sînt stupide... Avem noi aerul unor nefericiți?

Ochii i se luminară de o strălucire nouă. Rebecca surîse și răspunse provocator:

— Nu, într-adevăr. Dar mi-ar place... încă niște probe.

— Cîte vei vrea, răspunse el, reluînd-o în brațe.

11.

EDOUARD NU PUTU SĂ-ȘI reprime un căscat, în timp ce punea în priză cafetiera. Îmbrăcat cu jeans-ii, cărora le ajustă centura, împinse ușa minusculului birou al Rebeccăi. Parchetul, încălzit de soarele ce se revărsa în încăpere, îl simți plăcut la picioare. Surîse fericit.

Mirosul de pin și de rășină intra pe fereastra larg deschisă. Se apropie, își sprijini coatele de pervaz și respiră adînc. Nu departe, un cuplu de turturele cînta. Vîntul prin frunziș răcorea aerul. Casa Rebeccăi era un Eden în mijlocul agitației orașului.

Dacă nu ar fi știut unde locuia tînăra femeie, Edouard ar fi jurat că se găsea într-o cabană, în inima pădurii. Zgomotele străzii nu ajungeau pînă aici, oprite de un zid de verdeață. Un curios piuit îi atrase atenția. Era o pitulice care-și căuta micul dejun în iarba sălbatică.

— Sînt păsări mai matinale ca tine, leneșo, se adresă el pitulicei.

Dar admiră mica creatură zburătoare, grația, vivacitatea, simplitatea vieții ei. Viața lui era atît de confuză, de agitată... Îi părea că a pierdut mult în surescîțarea existenței lui trepidante.

Își trecu gînditor cu mîna peste obrazul umbrît de barbă. Deodată, amintirea unei alte mîini care mîngîia acest obraz cu o inefabilă blîndețe, îl surprinse. Se simți reîntors la viață.

Aproape toată noaptea trecuse făcînd dragoste. În zori, își întorsese capul spre chipul adormit al Rebeccăi și se întrebese cum de a putut să rămînă orb atîția ani. Să o privești pe Rebecca în timp ce doarme este cea mai frumoasă experiență de tandrețe. În acel moment luase ferma hotărîre de a nu o mai părăsi.

Acum, gîndindu-se la prima lor îmbrățișare și retrăind acel moment extatic în care cele două corpuri ale lor n-au fost decît unul, înțelegea ce vrea să zică „angajament”.

Descoperea astfel că Rebecca făcea acum parte din viața lui, din el. Când a cerut-o în căsătorie, nu dorea decît să o păstreze în mod egoist. În această dimineață, totul se schimbase.

Se întinse. Dacă voia să se trezească de tot, o cafea devenea indispensabilă!

Se întoarse la bucătărie, deschise bufetul și luă unul din acele boluri pe care le îndrăgea mult. Se servi și bău o înghițitură lungă, cu ochii închiși.

Cu bolul în mînă, ajunse la fereastră cînd clinchetul soneriei îl făcu să se întoarcă.

Se îndreptă în mare grabă spre ușă, înainte ca Rebecca, deranjată de sonerie, să se trezească, și merse să deschidă ușa... pe jumătate gol.

Constance și Charles se opriră, surprinși, în prag.

— A..., o..., se bîlbîi Edouard, cu obrazii deodată în flăcări.

Stîngaci, îi invită să intre, închise ușa și întrebă:

— Cafea?

Dacă sora lui arbora acum un surîs radios, nu același lucru s-ar putea spune despre Charles. Palid, îl fulgera pe Edouard cu privirea. Desigur, Charles își făcea cea mai proastă impresie.

— Nu e ceea ce credeți, se apără Edouard îndată, devansînd reproșurile tînărului. O iubesc!

— Știam! exclamă Constance bătînd din palme. Apoi se aruncă de gîtul fratelui ei și îl îmbrățișă.

Știam! repetă ea. Pe cînd căsătoria?

Surprins, Edouard își luă sora de mijloc și declară în glumă:

— N-am discutat încă detaliile...

— Dar..., o s-o faceți foarte repede, sînt sigur, preciză Charles.

Imposibil să-i porți pică. Atitudinea lui nu era dictată decît de afecțiunea ce i-o purta Rebeccăi.

— O voi conduce pe viitoarea mea soție în fața altarului cît mai repede posibil.

Nu se puteau îndoi de sinceritatea lui.

— Sper că, în calitate de soră a soțului și de cea mai bună prietenă a soției, interveni Constance, voi fi martor și domnișoară de onoare! Cît despre Charles, el ar putea...

— Ne vom căsători pur și simplu, nu vom turna o supraproducție, o întrerupse Edouard.

Dar, pierdută în visare, Constance nu-i acordă nici cea mai mică atenție și, cu un zîmbet angelic pe buze, continuă să facă planuri secrete.

— Trebuie să fii mulțumit, reluă Charles. E ceva vreme de cînd te învîrți în jurul Rebeccăi...

Ironie sau neîndemînare? Era greu de știut ce a motivat această remarcă... Orice ar fi fost, Charles spunea adevărul. De aceea Edouard nu se simțea vexat.

Cei trei se îndreptară spre bucătărie pentru a bea o cafea împreună.

— Sînt dezolat că a trebuit să vă primesc în ținuta asta, spuse Edouard. Dar cămașa este în cameră și nu vreau să o deranjez pe Rebecca. Are nevoie de odihnă.

— Îmi imaginez..., murmură ștrepărește Constance.

— Ar trebui să-ți „imaginezi” că ea a lucrat douăsprezece ore pe zi la F.A.E.A., în ultimele săptămîni, replică Edouard un pic agasat. O să ajungă să se îmbolnăvească.

Chipul lui Constance se întunecă îndată și Charles clătină din cap, îngrijorat.

— Din nefericire, replică el, iarna sosește. Problemele se pun întotdeauna mai acut în acest anotimp, pentru copiii părăsiți. Fundația se va năruie sub apelurile de ajutor.

— E adevărat, confirmă Constance. Mă gîndesc mai ales la adolescenții care vin să stea în fosta carieră.

Edouard își înalță sprîncenele, neîncrezător.

— Ești sigură de ce spui?

— Spune adevărul, certifică Charles. Este cavitate subterană suficient de îndepărtată de marile artere ale orașului pentru a oferi o scunzătoare naturală celor fără adăpost.

Plecîndu-și ochii deasupra bolului de cafea fumegîndă, continuă amar:

— Cea mai mare parte a locuitorilor din Hayward

au uitat de această carieră, dar autoritățile nu-i ignoră existența. Închid ochii momentan, atît cît bieții oameni nu deranjează pe nimeni. Puțin le pasă de condițiile mizerabile în care trăiesc copiii... Și apoi, dacă ar hotărî să-i gonească pe ocupanții de la carieră, ar trebui să le găsească locuință! Iată de ce toată lumea se face că nu-i nimic.

— Vorbești că și cum ai fi trăit toate astea, nu se putu împiedica să observe Edouard, cît mai amical cu puțință.

— Într-adevăr, cunosc cariera. Acolo ne-am ascuns, surioara mea și cu mine într-o vreme cînd ne temeam să nu fim arestați pentru că Suzie era minoră. Administrația ne-ar fi despărțit. Nu-o părăseam o clipă din ochi pe Suzie. Aveam un cuțit și n-aș fi ezitat să mă servesc de el.

Cînd Charles își ridică în sfîrșit capul, Edouard abia-l recunoscuse. Fața îi exprima ranchiună, furie și durere. Surprindeai pe ea o violență stăpînită, o turbare născută din restriște și panică. Acesta era băiețelul pe care Rebecca îl primise la ea fără să se îngrijoreze o clipă de propria-i securitate.

Edouard tremură în sinea lui gîndindu-se ce s-ar fi putut întîmpla dacă acest băiat n-ar fi fost onest și bun.

Își dresese gîtlejul și încercă să se destindă. Cafeaua pe care și-o dorise atît, cîteva minute mai devreme, îl scîrbea. Se sprijini de spătarul fotoliului, așteptînd

urmarea povestirii lui Charles.

Tînărul continuă pe un ton mai relaxat.

— La sfîrșitul toamnei, surioara mea s-a îmbolnăvit. Avea febră mare și cariera era atît de umedă încît am forțat ușa de la unul din apartamentele Rebeccăi. Apoi am închis-o aici pe Suzie pentru ca să fie în siguranță, în timp cî mergeam să-i caut ceva de mîncare. Dar cineva trebuie s-o fi auzind tușind și a dat alarma. Cînd m-am întors, Rebecca era acolo... Îi dădea sirop lui Suzie. Am vorbit cu ea și mi-a promis să n-a denunțe.

— Ce inconștientă de pericolul la care s-a expus! exclamă brusc Edouard. Nu mi-o lua în nume de rău, Charles, dar, sincer, este prea generoasă. Nu s-a gîndit o singură secundă la securitatea ei. E nevoie într-adevăr ca cineva să vegheze asupra ei.

— Te numești voluntar?

— Nu mă numesc voluntar! Îi iau imediat locul! preciză Edouard rîzînd. În acest fel, tu știi ca și mine, Rebecca nu va mai face totul de capul ei. Nu vreau să-i impun nimic, ci mă oțup de ea, o protejez.

— Are nevoie de un bărbat, desigur, dar nu neapărat de tine, îl tachină Constance. Orice mascul puternic și musculos ar rezolva problema.

— Bine spus!

Remarca venea din sufragerie. Rebecca apăru și îi întîlni în bucătărie.

12.

REBECCA ÎNAINȚĂ, POSĂCĂ.

Purta o rochie veche de catifea grenă.

Privind-o în acest veșmînt simplu, Edouard se simți gata să o antreneze cu forța în dormitor.

Dar o cunoștea prea bine, de aici înainte, pentru a acționa altfel. Ea ar fi preferat să asmută tot cartierul decît să se lase atinsă. Nu, în dimineața asta, Edouard își simțea o dispoziție mai senzual bătaioasă...

Se ridică deci să-și ofere scaunul tinerei femei.

— Ia loc. Îți voi pregăti o cafea, te vei simți după

aceea mai bine.

Ea-i aruncă o privire mînioasă. În acel moment, un mic zgomot înăbușit îi atrase atenția. Întoarse capul. Constance, cu mîna la gură, stătea gata să pufnească în rîs.

— De ce rîzi? o întrebă Rebecca agresiv.

— Pentru că-l găsesc pe fratele meu foarte trandru! E de necrezut... Îmi pare că visez.

Incapabilă să se stăpînească, Constance se ridică în picioare să rîdă în voie.

Rebecca ar fi pălmuit-o. Îi opuse un dispreț tăcut și se așeză pe scaunul oferit de Edouard. Ora explicațiilor va veni... Pentru moment, era mai bine să uite.

Rebecca era furioasă de întorsătura pe care o luau lucrurile. Legătura cu Edouard ar fi trebuit să rămînă secretă, cel puțin o vreme. Dar era prea tîrziu. Dacă măcar Edouard nu s-ar fi destăinuit Constancei și lui Charles! Mai ales în această ținută! O pusese în fața faptului împlinit fără să-i lase timp să anunțe ea însăși ce se petrece între ei.

Constance rămînea o romantică incorigibilă, chiar dacă egoistul ei soț îi spulberase iluziile. De îndată ce va reuși să-și învingă rîsul nestăpînit, îi va propune probabil Rebeccăi să o ajute să-și aleagă rochia de mireasă, să o însoțească prin magazine pentru cumpărături de nuntă și Dumnezeu mai știe ce...

Rebecca își întoarse capul pentru a ascunde lacrimile ce-i urcau în ochi. Căută să alunge imaginea insuportabilă a unei biserici pline de flori și prieteni. Aceasta mergea pentru alte femei, nu pentru ea.

Cu ce drept se amestecau toți în viața ei? Ce și-au putut povesti în absența ei?

Edouard puse ceașca plină în fața ei și îi murmură la ureche:

— Merg să mă îmbrac, frumoasa mea.

— Cămașa a rămas pe jos, răspunse ea, cu voce rușinată. Tocmai voiam s-o ridic când am auzit o conversație și...

— Foarte bine. Voi aranja totul. Dar vino cu mine. Mă voi debarasa de Constance și de Charles, și vom putea face o baie împreună.

Sugestia lui Edouard înflăcăra imaginația Rebeccăi. Ochii cenușii ai iubitului ei căpătaseră o nuanță pe care începea să o cunoască... Îi veni să-l îmbrățișeze, să-și pună mâinile pe bustul lui nud, să-i simtă moliciunea și forța.

Era gata să o facă când își aminti deodată de prezența lui Constance și a lui Charles. Deși Edouard a vorbit prea încet ca ceilalți să-l audă, nu se putu împiedica să nu arunce o privire pe furiș în direcția lor. Deși îi văzu absorbiți de conversație, respinse mîna lui Edouard.

— Prefer să fac baie singură.

Ea avusese intenția să trateze această afacere de sus, dar rîsul vesel al lui Edouard o dezarma.

— Nu spune: „Din această fîntînă nu voi bea niciodată apă!”, replică el. Gîndește-te la mîna care-ți alunecă pe pielea umedă, în jos pe spate, îți...

Cu un gest grăbit, Rebecca îl făcu să tacă.

— Taci, ești diabolic!

— Promite-mi să-ți petreci ziua cu mine. Vom lua o gustare, vom face baie și, dacă ești într-adevăr drăguță, te voi duce într-un loc fermecător, să luăm cina.

— Șantaj, ripostă ea încercînd să rămînă serioasă. Mergi singur să iei cina și nu...

Un sărut o împiedică să zică mai mult. Ea fu făcută prizoniera unei delicate îmbrățișări.

— Revin în cîteva minute, șopti Edouard.

Mașinal, Rebecca apucă ceașca de cafea și bău o mică înghițitură. Își ținea cu încăpățînire ochii plecați, refuzînd să-i întâlnească pe cei ai musafirilor.

Din sala de baie, zgomotul apei îi intensifică starea de jenă.

Nu știa ce să facă... Imagini de infern îi asaltau gîndul: Edouard gol lîngă ea, în ea; pielea lui bronzată, lucirea ochilor lui...

Dacă nu își revenea puțin, se ducea de-a dreptul spre dezastru. Edouard va înțelege foarte repede că o ținea la cheremul lui. Și... va profita. Nu! Nu voia asta!

Cu ochii închiși, își repeta: „Nu-l iubesc. Nu-l iubesc, dar sînt emoționată de noaptea pe care am petrecut-o împreună. Cît se poate de normal. Asta nu-i dragoste, ci numai dorință.”

Totuși! Cum are să împace viața de femeie liberă cu forța care o lega de Edouard? În acești ultimi ani, reușise să-și stăpînească firea; nici un bărbat nu o făcuse sclava inimii lui. Edouard, el, o înfiorase.

Vocea ușor ironică a lui Constance îi întrerupsese firul gîndurilor.

— Rebecca, ți-ai înghițit limba?

Tînăra femeie îl căută din ochi pe Edouard și își dădu seama că nu se întorsese încă. Atunci atacă.

— Încetează să mă provoci, Constance Wilde Sinclair, sau îi povestesc soțului tău că ai mers să asști la un strip-tease masculin de ziua ta.

— Tu m-ai invitat, protestă Constance.

— Da, dar eu nu sînt căsătorită.

Chipul lui Constance se ilumina.

— Dar vei fi în curînd. Și nimic nu-mi putea face mai mare plăcere. Unirea a două ființe care se iubesc cel mai mult pe lume... O să devii sora mea. Dacă ai ști ce reprezintă asta pentru mine!

— Și eu sînt la fel de fericit, adăugă Charles. Foarte...

Sigur, era furioasă pe ei, dar sinceritatea lor o emoționa profund. Teamă de a nu-i decepționa o sugruma. Cum era de prevăzut, romantica Constance

se bucura deja la gândul unei căsătorii.

Rebecca o privi... Ochii celei mai bune prietene a ei nu străluciseră de multă vreme atît de tare și Rebecca nu găsi forța să-i mărturisească că nu se va căsători cu Edouard.

Schimbînd cu bună știință discuția, întrebă:

— De fapt, cum se face că sînteți aici, voi doi?

Prietenii schimbară o privire între ei, consternați.

— Nu-ți mai amintești de proiectele noastre pentru după amiaza asta? se informă Charles.

— Doamne, exclamă Rebecca. Este ziua distribuirii! Cum am putut uita? Sînt într-adevăr de nescuzat.

— Dimpotrivă, ai o bună scuză..., corectă Constance.

— Cîți recruți, Charles? continuă Rebecca.

— Vreo doisprezece. Cred că vom putea transporta hrana și păturile la carieră, cu un singur drum. Lemnul nu a sosit încă. Îl vom obține într-o lună, cel tîrziu.

Tînăra femeie îi adresă un zîmbet radios și ridică degetul mare în semn de victorie.

— Genial! Dați-mi douăzeci de minute pentru un duș, îmbrăcat și vin cu voi.

La aceste cuvinte, sări în picioare și dădu nas în nas cu... Edouard.

— Am ratat ceva? Se sărbătorește vreun eveniment, se miră el, surprins de aerul exaltat al

Rebeccăi.

Ea se retrase cu un pas înapoi și răspunse evaziv:

— Nu. Absolut nimic.

Dar el nu se lăsă dus.

— De ce ai un aer atît de agitat?

Apoi, văzînd că nu primește răspuns, îl interogă pe Charles.

— Ce se petrece?

— Ne vom duce să distribuim provizii la carieră.

— Charles a pus la punct un întreg sistem de colectare și distribuire, adăugă și Constance, foarte mîndră. Am dat o raită pe la toți prietenii. Cît despre Rebecca, ea a pledat pentru cauza noastră cam peste tot. Rezultatul a depășit așteptările.

— Cu ce să-ți umpli ziua, nu-i așa? conchise Edouard.

— Sînt cu adevărat dezolată, spuse cu simplitate Rebecca. În mod obișnuit, nu uit lucrurile importante.

— Importante? Trebuie să înțeleg că timpul petrecut cu mine nu e important.

— Bineînțeles că nu! făcu ea.

Cît era de trist! Se simțea deja exclus, sau mai rău, în rivalitate cu copiii de care se ocupa ea.

— Am greșit, impunîndu-mă. Tu nu m-ai acceptat în viața ta de bunăvoie.

Rebecca îl înlănțui cu brațele.

— Nu pot să-ți dau siguranța viitorului, spuse ea

cu blîndețe, dar mi-ar place să-mpart cu tine cît mai multe lucruri posibil. Dacă am începe astăzi?

— Acum imediat?

— Da, vino cu noi!

În această zi de sfîrșit de septembrie, Rebecca parcurgea, epuizată, parcul de distracții de la Hayward unde se instalase sărbătoarea tîrgului de toamnă. Și cînd te gîndești că a ei a fost ideea de a le aduce aici pe Suzie și pe cea mai bună prietenă a acesteia, Sarah!

În acest moment, Suzie o luă de mînă, încercînd să o atragă spre trenul fantomă.

— Suzie, nu mă voi urca în el, declară ferm Rebecca. Era cît pe ce să leșin în munții din Rusia. Mi-ajunge. Prefer scrînciobele și caii lor de lemn.

— Astea-s bune pentru bebeluși, replică Suzie disprețuitoare.

— Oricum, parcul se va închide curînd.

— Nu înaintea focului de artificii. Și cum n-o să-l tragă înainte de a se însera... Avem tot timpul.

Fata cuprinse cu brațele gîtul Rebeccăi. Cînd o fi crescut atîta această micuță Suzie? Încă puțin și adolescența va fi femeie și se va plimba de mînă cu un băiat, în chiar acest parc de distracții. Și în acea zi, nu va mai avea nevoie de Rebecca.

Ideea fu aproape suficientă pentru a o determina pe Rebecca să urce în trenul fantomă. Aproape, dar

nu de tot.

— Te rog, Rebecca!

Aceasta aruncă o privire manejului infernal.

— Nu.

— Edouard! strigă Suzie. Un ultim tur înainte de închidere?

— Prietena ta Sarah nu ți-e de ajuns?

— Ea cunoaște manejurile pe de rost. Vine a treia oară și nu-i mai este frică. Și apoi, aș prefera să merg cu Rebecca.

— Și de ce, mă rog? întrebă aceasta.

— Pentru că tu mă faci să râd, răspunse micuța cu inocența impertinentă a celor paisprezece ani. Tu mori într-adevăr de frică!

Întrebându-se deodată dacă nu a mers prea departe, Suzie plecă alergînd să-și întâlnească prietena.

— Ștregărița, făcu Rebecca amuzată.

— Te adoră! Și nici tu nu te lași mai prejos. De altfel, toți copiii te adoră. Ar trebui să ai cîțiva și tu, ar fi fericiți!

Pentru Rebecca, copiii erau nedespărțiți de căsătorie și Edouard împărțase acest punct de vedere. Nu era prima oară cînd făcea aluzie la copii. Evident, tot se mai gîndea să o ia în căsătorie și de fiecare dată cînd revenea la acest subiect, ea vorbea despre altceva. De fapt, de cînd erau amanți, trăiau foarte fericiți și Rebecca evita cu grijă să evoce

viitorul.

Totuși, nerăbdarea lui Edouard o lăsa să înțeleagă că nu se va putea sustrage la infinit. Era mai întunecat în ultima vreme. Rebecca îl surprindea uneori cu ochii triști ca și cum ar fi bănuit că veselia partenerei sale, nepăsarea, nu erau decît fațadă.

Și chiar așa, era departe de a-și imagina disperarea Rebeccăi la gîndul unui mîine pe care nu-l vor împărtăși niciodată! De față cu el, se arăta bine dispusă, dar singură, plîngea imposibila lor dragoste, familia pe care nu o vor întemeia. Nu se liniștea decît în brațele lui Edouard, cînd el o iubea. Lipită de el, își uita temerile. Dar, mai devreme sau mai tîrziu, vreun hîrțogar va descoperi legătura lor. Edouard Sinclair, viitor politician, îndrăgostit de o fostă mică hoată!

O aventură durabilă cu Rebecca însemna pentru Edouard renunțarea la un viitor strălucit pentru care se pregătea.

— Privește! Fetele se cațără în trenul fantomă!

Rebecca tresări. Era plecată atît de departe de parcul de distracții, încît liniștea lui Edouard îi păru de-a dreptul șocantă.

— Dacă am merge să le așteptăm la ieșire?

Cu un surîs forțat, dar ocolindu-i deliberat privirea, ea dădu din cap în semn de acceptare. Le privi o ultimă dată pe Suzie și pe Sarah, care luau loc, una lîngă alta, într-unul din cărucioare. Aproape

imediat, fură înghițite de tunel.

Soarele apunea. În curînd va fi noapte, va începe focul de artificii.

Această zi va rămîne în memoria Rebeccăi ca o amintire de neuitat a legăturii ei cu Edouard.

În fața casei Rebeccăi, Edouard fu cuprins de teamă. Ridică capul spre fereastra de la apartamentul Rebeccăi.

De ce devenise ea distantă, aproape distrată. Era pe cale să o piardă?

Deschise ușa apartamentului cu cheile pe care Rebecca i le așeză în palmă. Zîmbetul radios al lui Edouard și sărutul lui pasionat au liniștit-o pe Rebecca, pregătind-o pentru o minunată noapte de dragoste.

De atîta liniște, atmosfera devenise sufocantă. Fiecare pas cerea un efort.

În seara asta o va cere pe Rebecca în căsătorie. Și nu o va mai lăsa să bată cîmpii.

Cu intuiția îndrăgostitului, Edouard simți imediat că Rebecca nu se întorsese. Desigur, era lumină, dar asta nu spune nimic. Rebecca lăsa întotdeauna veioza din salon aprinsă. Asta o liniștea.

Rebecca era o femeie independentă și Edouard nu s-ar fi gîndit vreodată să ceară socoteală pentru programul ei. Totuși, spațiul verde care înconjura

rezidența putea ușor servi de ascunzătoare vreunui vagabond, și seara Edouard avea o grijă cu întoarcerea ei. Mai ales de cînd descoperise că se ducea la carieră.

A pus-o totuși să jure că nu se va mai duce niciodată acolo după căderea serii... Deodată, prins de temeri, se năpusti la telefon și formă numărul lui Charles.

Nici el, nici surioara lui nu răspunseră. Căută atunci numărul lui Marge. Ea ridică receptorul după al doilea apel.

— Marge, sînt eu, Edouard. Eu...

— Ce coincidență extraordinară! Tocmai voiam să o sun pe Rebecca pentru a vă invita pe amîndoi la mine.

Inima lui Edouard începu să bată nebunește.

— Deci... Rebecca nu e cu voi?

— Nu. A plecat de la birou pe la orele șapte.

Controlîndu-și vocea pentru ca Marge să nu simtă panica care punea stăpînire pe el, întrebă:

— Nu ți-a vorbit de nici o întîlnire pentru seara asta?

— Nu. Îmi vorbește rar despre felul cum își ocupă serile. O cunoști pe Rebecca...

— Unde e Charles? Poate știi ceva despre el...

— La lucru, face ore suplimentare. De aceea eu stau cu Suzie în astă seară. Oh! Stai... Așteaptă! Suzie îmi face semn. Poate știe ea ceva! Nu închide!

Edouard nu auzi conversația. Vorbele lui Suzie erau înăbușite de mîna pe care Marge o pusese pe aparat. Ceea ce îi spusese Marge nu era de natură să-l liniștească.

— Se pare că o familie cu un copil bolnav stătea la carieră în așteptarea unei locuințe. Rebecca a obținut internarea în spital a mamei și a copilului mic, cel mare rămînînd în grija ei. Asta a fost ieri. Ai încercat să suni la Constance?

— Sora mea este la Pescadero cu Mark. Nu se întoarce decît săptămîna viitoare.

— Ah, nu fi îngrijorat, Edouard. Nu poate să i se întîmple nimic Rebeccăi. Toată lumea o cunoaște și o adoră. Și apoi, nu e atît de imprudentă încît să se ducă singură, noaptea, pînă la carieră.

— Ești sigură, Marge?

Urmă o tăcere grea.

Cînd Marge vorbi din nou, își ascundea cu greu neliniștea.

— Ar fi poate o bună idee să mergi acolo. Doar ca să vezi... Asta te-ar liniști. Ce crezi?

— Sigur, Marge. Sigur...

Apoi mormăi un la revedere abia auzit și închise.

13.

CĂRAREA CARE DUCEA LA

carieră era îngustă și năpădită de buruieni. Dar Edouard nu avu nevoie să utilizeze lanterna pe care o luase cu el. Luna, plină și rotundă, o lumina și atâtea picioare își lăsaseră amprente pe sol, încât era de ajuns să se ia după urme.

Rădăcinile unui masiv stufos de mazanitos străpungea pe alocuri pământul de pe cărare. Edouard le pășea cu prudență. Nu era momentul să-și rupă glezna. Deodată, zgomotul unei conversații ajunse pînă la el. Se opri să asculte.

Vocea Rebeccăi!

Rîsul ei se auzi în întuneric. L-ar fi recunoscut dintr-o mie.

Dar cui îi aparținea celălalt rîs, mai grav, cel al unui bărbat?

Sîngele îi zvîcni. Scrută în noapte, la pîndă.

Tînăra femeie apăru, nu departe, înaintînd cu mersul ei suplu. Lui Edouard îi părea că i se-noadă eeaa în gît.

Rebecca purta jeans-i negri și un tricou mulat, prins în talie cu o centură de piele roșcată, sandale de pînză și un pulover roșu. La gît îi strălucea un lanț de aur. Cu părul ei fluturînd liber, părea aproape ireală.

Individul cu care era nu arăta prea atrăgător. Semăna cu un urs, masiv, cu gîtul puternic și picioarele groase ca niște trunchiuri de copac. O tunică largă de lînă violet îi acoperea bustul. Haira de piele neagră, mai scurtă, pe care și-o aruncase pe umăr era uzată.

Evident, problemele vestimentare nu aveau prioritate la carieră. Alte dificultăți mai urgente se impuneau celor de aici.

— Edouard! exclamă Rebecca surprinsă, zărindu-l pe cărare. Cum ai aflat că sînt aici?

— Nu de la tine, e sigur, mormăi el.

— O! O! Am cumva dreptul la niște muștrări?

— Dar, în fine, Rebecca! Mi-ai promis totuși...

— Caz de forță majoră. Micuțul Henderson este bolnav. Aveam nevoie să aflu vești despre el. Oricum, am ajuns înainte de a se face noapte. Nu era nevoie să te neliniștești!

— Și la întoarcere? Îți atrag atenția că e aproape zece și ca e noapte.

Ea ridică din umeri și îl prezintă cu un gest grațios al brațului pe bărbatul care stătea tăcut alături de ea.

— Tocmai de aceea Bud a insistat să mă însoțească. Vezi, nu-i vreun motiv de teamă.

Cu un mic zîmbet disprețuitor, Edouard replică:

— Și presupun că îl cunoști pe domnul de cinci minute!

— Într-adevăr, confirmă bărbatul cu o voce liniștită. Ne cunoaștem de curînd... Să fie vreo opt ani,

— Ți-am spus, Rebecca, se încapăpînă Edouard. Ești mult prea încrezătoare.

Încrucișîndu-și nerăbdătoare brațele, tînăra își arcui sprîncenele și îl ironiză.

— Și cine a hotărît că vei fi îngerul meu păzitor? Eu nu-mi amintesc să te fi ales.

— Cineva trebuie să vegheze asupra ta, dar Dumnezeu nu ar putea fi atît de crud încît să încredințeze această grea sarcină unui înger. Trebuie cel puțin un sfînt!

Bud izbucni atunci într-un rîs atît de sonor încît

Edouard nu se putu împiedica să-l privească uimit. De ce remarca lui îl distra atît de tare pe acest om? Îi aruncă o privire interogatoare Rebeccăi.

— Cred că e vorba de tine, Bud Dos Santos, făcu ea.

— Ah, da! preciză bărbatul cu ochii strălucitori. Acesta-i numele meu: Dos Santos...

Edouard, jenat, nu se mai dezmeticea. În fața încurcăturii lui, enormul rîs al lui Bud se porni și mai tare.

— Scuzați-mă, îi zise el lui Edouard, ștergîndu-și ochii.

Apoi, întorcîndu-se spre Rebecca adăugă cu un aer fals sever:

— Spune-mi Rebecca... Îmi pare că ți-ai găsit în sfîrșit omul care să-ți bage mintea la cap. E adevărat că nu ești prudentă. Sînteți cumva acel Sinclair despre care am auzit vorbindu-se, domnule?

— Rebecca va vorbit de mine?

Un nou rîs, amabil disprețuitor, scăpă din gîtlejul lui Bud.

— Despre dvs., vai nu! Tace mîlc cînd e vorba de viața ei particulară. Dar lumea vorbește... Chiar aici. Pe noi ea ne interesează direct.

— „Pe noi?” De ce spuneți „noi”? îl întrebă Edouard pe acest aliat neașteptat.

— Vorbesc de numeroasele persoane pe care ea le-a ajutat și de acei cîțiva care ocupă cariera.

Edouard încruntă din sprâncene, deloc în largul lui.

— Nu te lăsa orbit de aparențe, prietene, continuă Bud. Eram prietenul lui Paul Thomas. Noi lucram în același departament, la Poliția de la Hayward. Soția mea e voluntară la F.A.E.A. Eu încerc să dau o mână de ajutor la asigurarea securității, dacă vrei.

— Bud și ceilalți membri ai departamentului de poliție de care ținea Paul, trec uneori pe aici pentru a da sfaturi ce soluționau unele probleme dintre cele mai urgente, explică Rebecca. Știi, majoritatea celor fără adăpost sînt oameni cinstiți care lucrează din greu pentru a avea cu ce se hrăni și a rămîne curați. Dar nu le rămîne un ban să plătească o chirie. Știi cît e de greu. Trebuie să ai mulți bani ca să poți plăti cauțiunea cu trei luni înainte... O, bineînțeles, sînt și excepții. Cîțiva derbidei încearcă uneori să se introducă printre ei. Atunci Bud și prietenii lui exercită un fel de acțiune de îndepărtare față de indezirabili. Ei cunosc cîteva astfel de elemente și ne îndeamnă să nu ne încredem în ei. În general, aceștia se grăbesc să plece în altă parte pentru a-și pune la cale loviturile! Și apoi, ei ne avertizează în legătură cu arestările...

— Arestări? repetă Edouard.

— Da..., reluă Bud. Dacă Rebecca vă face această mărturisire, presupun că are motive serioase, dar

trebuie să rămână confidențial. În mod regulat, autoritățile locale ale orașului fac presiuni la departament pentru ca noi „să curățăm” anumite locuri. Sîntem obligați să ne supunem și să trecem prin locuri cum e cariera pentru a-i aresta pe cei fără adăpost. O previn atunci pe Rebecca ca ea să aranjeze astfel încît toată lumea să părăsească locurile. Trebuie ca acești amărîți să aibă complici care să-i susțină. Nu politicienii sînt cei care se ocupă de ei.

— Bud nu-i apreciază pe politicieni, remarcă cu subînțelea Rebecca.

— Inutil să torni gaz peste foc, drăcușor mic! ripostă Bud, puțin jenat.

— Lasă-i împreună pe doi oameni de Neanderthal, comentă sarcastic Rebecca, și ei se vor înțelege întotdeauna mai bine decît cu o femeie evoluată...

Edouard și Bud se priviră rîzînd și își strînseră mîinile.

— Sînt fericit că v-am cunoscut, d-le Dos Santos. Cred că e timpul să o conducem pe această tînără acasă. Se ține de ironii cînd e obosită.

— Spune-mi Bud, prietene, răspunse colosul.

O îmbrățișă călduros pe Rebecca.

— La revedere, micuțo! Ai grijă de tine și nu mai veni noaptea singură pe aici. Papa Bud nu va fi întotdeauna să te însoțească.

— Spune, tu de ce te amesteci? V-ați vorbit amîndoi împotriva mea! Pe cuvînt!

Pe drumul de întoarcere, Rebecca se întrebă dacă trebuie să se bucure sau să se alarmeze de venirea lui Edouard la carieră. Dăduse poate dovadă de imprudență, dar cu ce drept Edouard venea să o caute pînă aici?

Era liberă și nu avea de primit lecții de la nimeni. Bud avea acum aproape vîrsta lui Paul și ținea întotdeauna cont de sfaturile lui. Dar nu de ale lui Edouard!

Să fugă, trebuia să fugă...

Mînată de un impuls irezistibil, Rebecca începu să alerge. Situația nu mai putea dura, își zicea ea făcînd pași mari printre mărăcini și aplecînd capul pe sub ramurile joase. Înebunită, alerga fără să gîndească, departe de Edouard și de pînza de crengi din jurul ei.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Rebecca, oprește-te! Ai să-ți rupi gîtul! strigă Edouard.

Dar ea nu se opri. Ca și cum prin fuga ei disperată putea să scape de tot.

Cinci metri mai încolo, ea ajunsese la o altă carieră. Picioarele nu o mai țineau și inima care se izbea în piept reclama odihnă. Fără putere, căzu în genunchi pe pămînt.

— Ce se întîmplă?

Edouard alergase pe urmele ei. Gîfîind abia putea vorbi.

— Ce te-a apucat Rebecca?

Ea îşi încrucişă braţele şi îl privi pe furiş pe Edouard.

Acesta îşi desfăcuse nodul la cravată şi îşi deschisese primii trei nasturi de la cămaşă.

Rebecca îşi trecu cu limba peste buzele uscate. Ochii lui Edouard străluciră mai tare... Ea îi susţinu privirea, inima îi bătea nebuneşte.

El se aşeză lîngă ea. Cînd buzele lui le atinseră pe ale sale, Rebecca fu străbătută de un fior din creştet pînă în tălpi. Îl luă în braţe cu o forţă disperată, se agăţă de bustul lui, îl strînse cu frenezie. Apoi îl antrenă după ea la pămînt.

Deodată, Edouard se îndepărtă de partenera sa şi o privi cu intensitate:

— Nu vrei să te explici?

Cu o voce sălbatică, întretăiată de dorinţă, ea răspunse:

— Iubeşte-mă, Edouard, iubeşte-mă aici!

— Vreau să-mi spui mai întîi ce te tulbură în aşa măsură, spuse el.

Dar Rebecca scutură violent din cap.

— Nu vreau să-mi vorbeşti. Vreau să mă iubeşti.

— Te iubesc, Rebecca, îi răspunse el tandru. Te iubesc mai mult decît propria-mi viaţă. Nu ai înţeles asta? Căsătoreşte-te cu mine şi rămîi a mea.

Dragostea duce întotdeauna la posesie? se întrebă Rebecca. Nu putea să nu-l iubească pe Edouard, dar nu suporta să-i aparțină. Fuga disperată nu rezolva nimic. Trebuia să o sfârșească și Rebecca se hotărî să o facă imediat.

Se prefăcu impasibilă și se mulțumi să repete:

— Te vreau.

Ochii lui Edouard se întunecară de plăcerea de a o auzi. Rebecca îi mărturisea cu atîta simplitate dorința.

— Și eu te vreau. Vreau să te țin în brațe în fiecare noapte, tot restul vieții. Și vreau să fii mama copiilor mei. Vreau să-ți iubesc trupul și sufletul și cînd vom muri. Vreau să fiu îngropat în același mormînt cu tine.

Rebecca își reprimă emoția ce devenise prea puternică. Situația nu trebuia să ia această întorsătură, dar gîndul de a-l vedea pe Edouard suferind era intolerabil.

La începutul legăturii lor credea că numai ea suferă. Și iată că el îi făcea o declarația cum ea n-ar fi sperat vreodată.

Cuvinte de dragoste îi tremurau pe vîrfurile buzelor. Dar nu le pronunță știind că astfel va amîna momentul adevărului. De aceea, în loc să dea curs tandreței, repetă cu și mai multă duritate:

— Fă dragoste cu mine!

— Nu aici, zise el ridicîndu-se brusc.

Apoi îi întinse mâinile pentru a o ridica.

— Ar putea trece cineva și nu vreau să fim întrerupți.

Intrară în apartamentul Rebeccăi în tăcere. Edouard o luă în brațe și o duse pînă în cameră înnebunit de dorință.

Se dezbrăcără sălbatic de haine ca și cum acestea ar fi devenit niște piedici odioase. Foarte repede, trupurile lor se regăsiră, se recunoscură în cea mai vie exaltare. Se împreunară într-un strigăt de bucurie și fericire împărtășită. Rebecca închise ochii, se umplu de căldura lui Edouard, încercînd să rețină pentru totdeauna tandra amintire a ultimei lor îmbrățișări.

Celebrară atunci sărbătoarea simțurilor.

Într-un acord perfect, mișcările lor se împreunau ducînd la marginea nebuniei. Buzele lor se căutau, se despărteau, se regăseau într-o nevoie imperioasă de voluptate și dragoste.

Plăcerea îi străbătu deodată, violentă, întreagă. Edouard scoase un țipăt și căzu fulgerat peste Rebecca. Ea fremătă toată gemînd.

Trupurile lor, lac de sudoare, se înălțau în același ritm. Rebecca gusta în fiecare secundă greutatea iubitului ei. Avea atîta nevoie de căldura lui pentru a supraviețui marelui frig pe care urma să-l aducă despărțirea.

Se agăță convulsiv de umerii lui Edouard. El își ascunse capul în părul ei.

Noaptea întreagă se petrecu în exultarea trupurilor lor împreunate și a sufletelor. Pentru Rebecca, căutarea disperată a plăcerii împărtășite conținea o imensă disperare. Ea știa că timpul despărțirii totale sosise.

14.

PALIDA STRĂLUCIRE A soarelui matinal se filtra ușor prin storul venețian de la dormitor. Razele mîngîiau frumosul chip al Rebeccăi. Nu deschisese bine ochii, că deja gîndurile au început să o tortureze, readucînd-o la realitate.

Îi venea să se ascundă sub cuvertură și să nu mai știe nimic. Dar această atitudine nu ar fi ajutat-o să iasă din impas. Trebuia să se arate tare și fermă, dacă voia să-l convingă pe Edouard că trebuie să se despartă.

Și după noaptea pe care o împărtășiseră, nu avea

să-i fie ușor.

Rebecca dădu la o parte cuvertura, se așeză pe marginea patului și rămase câteva clipe nemișcată, cu ochii închiși. Când se ridică, fu prinsă de frisoane violente. Supărarea se traducea prin spasme dureroase.

Se îndreptă, în vârful picioarelor, spre șifonier și alese cea mai veche rochie a ei. Cea de catifea grenă. Această pînză moale și grea îi procura confortul de care avea nevoie.

Edouard o ironizase deja cu amabilitate pentru această stranie preferință. Într-o zi, o amenințase că-i va cumpăra o rochie nouă și o va arde pe cea veche. Rebecca se prefăcuse indignată.

Privirea ei se umplu de melancolie. Scutură din cap cu violență, dar refuză durerea și se îmbracă cu rochia.

După ce își răcori fața și își puse părul în ordine, intră în bucătărie pentru a pregăti cafeaua. Ascultă cum curge apa, picătură cu picătură, în filtru, în timp ce contempla peisajul pe fereastră.

Un zgomot de pași...

Se răsuci brusc, cu obrazii împurpurați, căutînd sprijin pe marginea de la chiuvetă. Brațe familiare o înlănțuiră, în timp ce o voce încă adormită îi murmură la ureche:

— Patul e rece fără tine. O să mă îmbolnăvesc singur, îngerul meu. Hai, vii?

Ea închise ochii, lăsându-se furată de blîndețea clipei. Dar, cu o voce voit rece, își anunță sentința:

— Cu siguranță nu.

Îmbrățișarea lui Edouard slăbi încet, ca și cum Rebeccăi i-ar fi trebuit secunde îndelungi să ajungă pînă la el.

— Vrei să-mi explici? întrebă el prudent.

— Noaptea trecută e de vină.

Apoi se îndreptă spre bufet.

— Cafea? se informă ea pe un ton neutru. Cum bănuia, el nici nu luă în seamă întrebarea.

— Ce vrei să spui cu „noaptea trecută e de vină”? Despre ce vorbești?

— Nu mă pot căsători cu tine, Edouard, zise ea foarte repede, ca într-un fel de ceață.

Ea era aceea care pronunțase aceste cuvinte. Totuși inima le nega cu atîta tărie, încît corpul întreg le refuza.

Și Edouard refuza.

— Ești nebună? Bineînțeles că te poți căsători cu mine! Dacă te neliniștești pentru cariera ta, află că sînt gata să te urmez unde va fi nevoie, unde vor fi birourile F.A.E.A.-ului și...

— Nu vreau să-mi pierd independența.

Edouard se sprijini de perete și își încrucișă brațele încercînd să reflecteze.

— Nu ține, Rebecca. Am vorbit deja despre această problemă. Știi că îți voi respecta

independența. Ți-am dovedit-o. Și-apoi, dacă nu mi-aș ține promisiunea, tu n-ai întârzia să mă respingi. Ca tu să mă iubești mereu, sînt gata de orice. Nu, e altceva. Dacă mi-ai vorbi deschis? Încredințează-mi motivele adevărate ale deciziei tale.

Ea îi aruncă o privire, în timp ce-i servea cafeaua. El își pusese un pantalon de pînză și un tricou bleu-marin, descheiat. Rebecca simți că o lasă puterile. El era atît de seducător, atît de îndrăgostit de ea, iar ea îl iubea atît de mult!

Își întoarse privirea. Incapabilă să se miște, trebui să repete mental gesturile pe care le avea de făcut: să pună jos cafetiera, să ia o linguriță...

— Nu te iubesc, Edouard.

El înțepeni, își încreți ochii, o privi atent și declară:

— Nu te cred.

Prefăcîndu-se indiferentă, ea ridică din umeri.

— Credeam că sentimentul pe care-l am pentru tine e mai trainic, dar m-am înșelat. Am luat dorința drept dragoste. Aici era confuzia. Mîngîierile tale m-au amăgit.

O expresie de oroare se zugrăvi pe chipul lui Edouard. Dezgustat, întrebă:

— Ești pe cale să-mi spui că... nu a fost nici o umbră de tandrețe între noi?

— Vrei într-adevăr să mă auzi spunînd asta? Cred

că e inutil. Regret, nu pot simula o emoție pe care n-o simt. Nu te iubesc.

— În noaptea care a trecut, sînt sigur că mă iubeai.

— N-o să ne putem petrece viața făcînd dragoste, răspunse ea foarte repede, de teamă ca Edouard să nu continue cu acest subiect tulburător. Constatarea aceasta nu-mi place mai mult decît ție, dar n-o pot lăsa pe mai tîrziu. Relația noastră nu a evoluat, am rămas pe vremea cînd eram liceeni. Astăzi înțeleg asta, încerc să acționez spre binele nostru. Nu vreau să ne mai vedem, Edouard.

Cu fața înăsprită de durere și furie, Edouard își lăsa capul în jos.

— Ai descoperit toate astea dintr-o dată, sau ai preferat să amîni plăcerea revanșei?

— Te înșeli, Edouard. Nu sînt pe cale de a regla nici un cont cu tine. Ești liber să mă crezi, sau nu...

El izbucni brusc într-un rîs atît de cinic și neliniștit, încît Rebecca simți din nou că sîngele îi îngheață. O cuprindea frigul.

— Găsesc totuși că ai ales bine momentul pentru a-mi anunța toate astea, declară el. Ți-am spus ce n-aș fi crezut niciodată că pot spune unei femei, m-am pus aproape în genunchi, Dumnezeuule! Cum trebuie să fi rîs în noaptea trecută, cînd ți-am turnat toate prostiile despre dragoste, despre dorința mea de a trăi și îmbătrîni alături de tine!

Atunci Rebecca exclamă:

— Nu, eu...

Dar el deja plecase din bucătărie și nu mai auzi protestul ei. Îl auzi traversînd holul de la intrare ca un nebun și trîntind ușa de la cameră.

Știa că își strînge lucrurile, dar nu 'se mișcă... nu reuși să se miște.

În cele din urmă, el ieși din cameră, deschise ușa de la intrare și o închise violent în urma lui.

Rebecca își puse mîinile pe fruntea asudată și se deplasă tîrîndu-se pînă în salon. Acolo, jos, pe covor străluceau două chei aurite: Edouard, în furia lui, i le înapoiase.

Se prăbuși pe canapea și izbucni în hohote de plîns.

Cînd Rebecca auzi că cineva se izbește în ușă, își puse halatul pe pielea udă și ieși în mare grabă din baie. Se opri totuși un moment în antreu, ca să-și adune puterile. Știa cine venea la ea. Ghicise înainte de a fi recunoscut glasul care o striga nărăbdător pe nume:

— Rebecca! Deschide înainte să sparg ușa!

Ea se apropie tremurînd și spuse prin ușă:

— Mi-ai înapoiat cheile. Eu... Cum ai intrat în imobil?

Pronunțînd aceste cuvinte, ea își dădu seama că se trădează. Reluă pe un ton mai dur:

— De altfel, îmi e totuna. Du-te, Edouard. Nu vreau să te mai văd!

Răspunsul fu un șir de lovituri surde. Edouard ridică și mai mult vocea.

— În fața interfonului, am știut imediat că nu-mi vei deschide dacă voi suna la tine. Atunci am sunat direct la Charles. E mai rezonabil ca tine, asta-i sigur. Și, te încredințez că te pot convinge la fel de bine ca și pe el. Acum, deschide odată această ușă!

Știa că Edouard nu va pleca înainte de a-i da voie să intre. Dacă ea n-ar ceda, ar chema vecinii, poliția. Îi deschise și, fără să-i lase timp să scoată vreun cuvânt, atacă:

— Unde te crezi? Ce ți-a venit să vii la mine la ora asta? De altfel, cred că am fost suficient de limpede. Nu mai vreau să te...

— Eu da, o întrerupse el.

Apoi o cercetă liniștit, de la rădăcina părului ud pînă la degetele delicate ale picioarelor goale.

— Doream atît de mult să te văd încît mî-am pierdut și pofta de mîncare și somnul. Am ajuns pînă acolo încît mă doare tot corpul cînd mă gîndesc la tine. Și acum mă gîndesc fără încetare la tine... Te vreau pînă...

— Taci... te rog, taci!

Rebecca nu-și putu reține exclamația.

Palidă, cu brațele încrucișate ca pentru a se proteja, îl privea pe Edouard. Dorința pe care o

exprimau ochii ei, la fel de negri ca noaptea, părea să se reflecte în ochii cenușii, cu reflexe metalice, ai iubitului ei.

Respiră o dată adânc, pentru a încerca să-și calmeze inima înnebunită.

— Edouard, la ce servește să o luăm mereu de la capăt? De ce nu admiți, pur și simplu, despărțirea? îl întrebă ea retrăgându-se un pas.

Avea impresia că duce pe piept o greutate enormă. Într-o confuzie totală, se simțea extrem de fragilă.

Fiecare nouă zi îi părea interminabilă, se întindea, se întindea... Rebecca trăia mecanic, fără bucurie, fără chef.

Edouard o urmă. Părăsind antreul, traversară salonul, apoi pătrunseră în bucătărie.

— Arăți groaznic, remarcă el cu un aer grav.

Rebecca se mulțumi să ridice din umeri și să scoată un pahar din bufet. Deschise robinetul de la chiuvetă, își umplu paharul cu apă rece și îl bău cu ochii închiși. Apoi îl privi pe Edouard printre genele negre și răspunse:

— Mulțumesc. Acum că mi-ai făcut acest compliment, ai putea totuși să-mi spui de ce ai venit să mă cauți acasă. Te credeam în vacanță la Pescadero.

— Tocmai m-am întors, din diverse motive, și nu e prea devreme...

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

Edouard înaintă spre ea, mai relaxat, cu privirea adâncă. Îndepărtă o şuviță de păr care cădea pe fruntea tinerei femei.

— Ce ți s-a întâmplat, dragostea mea?

Ea tresări, întrebându-se de unde lua el atîta tandrețe, după tot ceea ce-i făcuse. Răspunse dintr-o suflare:

— Am fost bolnavă.

— Și de asta ai slăbit atît de tare?

— N-am slăbit chiar atît de tare. Cîteva kilograme pe care oricum aveam nevoie să le pierd. Am avut o cădere din cauza oboselii, nimic mai mult.

Edouard își băgă mîinile în buzunar; o analiză atent.

— Nu e și părerea lui Constance.

— Ce ți-a mai povestit? bătu ea în retragere.

— Că boala ta a început cînd am părăsit eu orașul. E adevărat, Rebecca?

Ea se simți roșind. Îș feri privirea.

— Este posibil, nu-mi amintesc.

— Constance e foarte îngrijorată, știi?

Expresia Rebeccăi deveni mai blîndă, dar nu știu ce să răspundă.

— Este foarte drăguț din partea ei, dar lucrurile astea nu o privesc.

— Chiar așa?

Rebecca se făcu că nu aude.

Prezența lui Edouard la ea, după aceste săptămîni de singurătate, nesfîrșite, o făcea mai mult ca niciodată să vadă că era pe cale să piardă, dacă persista în atitudinea ei.

Ar fi vrut să se arunce în brațele lui, să se ghemuie lîngă căldura lui, să-l simtă dorind-o, să tremure la atingerea lui. Ar fi vrut să-i ceară să n-o mai părăsească niciodată, chiar dacă ea l-ar ruga să o facă, într-un moment de cumpănă.

O, Dumnezeu! Nu avusese niciodată intenția de a-l răni. Ar fi preferat să moară decît să-i provoace cea mai mică suferință.

— Știu, inima mea.

Rebecca tresări, palidă. Să fi vorbit tare? Dacă nu, cum a ghicit că... Totuși, cînd el îi puse mîna pe față, se dădu instinctiv înapoi.

— Te rog, eu...

Edouard scutură din cap, cu un aer reprobator. Rebecca nu îndrăzni să protesteze. Încet, el o luă de după umeri, își aținti privirea în privirea ei întunecată.

— De ce mi-ai cerut să te părăsesc, Rebecca?

— Pentru că era mai bine pentru tine.

— Și pentru tine era mai bine?

Rebecca păstră tăcere. Cuvintele nu-i veneau sau se opreau undeva în gît. Inima încărcată de supărare și sufletul chinuit, o împiedicau să vorbească. Ochii i se umplură de lacrimi și izbucni în plîns.

— De ce, Rebecca? De ce? imploră el palid și neliniștit.

— Trebuia să pun capăt acestei povești înainte ca...

O strânse lîngă el tandru.

— Vrei să spui: înainte ca să descopăr adevărul, nu-i așa?

Rebecca își înălță brusc capul, la pîndă, ca un animal hăituit.

— Ce vrei să spui?

— În seara aceea, Constance a vorbit mult, Rebecca...

Rebeccăi îi fugi sîngele din obraji. Cu fața suptă, cu ochii încercănați, nu mai era decît umbra ei.

— Stance mi-a jurat să țină secret! strigă ea rănită. Mi-a jurat!

Edouard o apăsă și mai tare pe pieptul lui.

— Și nu și-a călcat jurămîntul, murmură el. Dar m-a pus să promit că vin să te văd și nu plec pînă nu-mi povestești unde l-ai întîlnit pe Paul Thomas.

— Ți-am spus o dată, suspină ea cu vocea pierdută.

— Te-a adus la el. Dar în ce împrejurări, mi-ai povestit?

— Cu ce drept scoțoești în trecutul meu?

— Bine, foarte bine. La naiba cu explicațiile! exclamă el.

Cu aceste vorbe părăsi bucătăria, traversă cu pași

mari salonul și pătrunse în camera Rebeccăi. Ea îl urmă, complet înnebunită, la capătul puterilor.

Cînd intră în încăpere, Édouard deja coborîse o valiză de pe dulap și cotrobăia printre umerășe.

— Dar... dar... ce faci?

— Exact ce vezi. Îți fac valiza.

— Și unde urmează să plec?

— Reno, răspunse el simplu, punînd un teanc de bluze în valiza deschisă.

Apoi luă cu delicatețe lenjeria fină a Rebeccăi și o aranjă într-un compartiment separat.

Tînăra femeie îi puse mîna pe braț pentru a-l opri, dar el nu păru să-i simtă gestul.

— Bineînțeles, vom organiza o ceremonie mare, dar mai tîrziu. Pentru moment, te duc departe de aici.

El ezită în fața rochiilor puse pe umerășe, apoi se întoarse spre ea și o întrebă, cît se poate de serios:

— Cu ce ai intenția să te îmbraci în ziua căsătoriei?

— Nu ne vom căsători.

— O! Ba da! o corectă el amabil. Și îți sugerez, printre altele, să te grăbești. N-am chef să mai stăm pe-aici mai mult decît trebuie. Mergi și pune-ți o rochie, altfel te iau așa cum ești, pe jumătate gcală.

— Dar nu poți... Nu putem...

— Pot și vom face.

— Édouard, nu înțelegi, nu pot să mă căsătoresc

cu tine. Nu pot.

— Dar vrei, nu-i așa?

Rebecca tăcu. El își pierdu răbdarea.

— Ajunge cu ascunzișurile, Rebecca. Ori îmi explici de ce nu vrei să te căsătorești cu mine, ori te iau cu forța, dacă este nevoie. Vei putea striga și asmuți tot cartierul, asta nu va schimba nimic.

Oboseala se abătu deodată asupra ei. Cu nervii la pământ și, din lipsă de argumente, se lăsă să cadă greu pe pat.

— De acord.

Edouard luă valiza de pe pat și o puse jos, apoi se așeză lângă Rebecca și o luă de mână.

— Acum povestește-mi.

Palidă, Rebecca se decise.

Revedea girofarurile albastre în noapte, auzea sirenele urlînd. Chiar vocea plictisită a ofițerului de poliție care citea, pentru ea și ceilalți copii, lista drepturilor lor. Puțin cîte puțin, amintirile îi năvăliră în memorie. Transportul cu mașina poliției și oroarea pe care o simțise cînd i-au luat amprente pentru o înscriere în fișierul central. Veni apoi timpul vizitelor la judecător, cu Paul și cu avocatul.

Închise ochii pentru a înlătura aceste imagini, dar nu reuși. Ca de fiecare dată cînd își amintea aceste ore nesfîrșite, se simțea murdară. Lacrimi îi curseră pe obraji.

— Am fost odinioară amestecată într-un furt prin-

efracție, spuse ea într-un sfârșit.

Depart de a părea șocat sau dezgustat, Edouard se informă calm:

— Cum s-a întâmplat?

— În mod stupid, răspuse ea. Una din prietenele mele mersese să cerșească în centrul comercial al unui cartier de vază. La întoarcere, a zărit o familie care încărcă niște valize în portbagajul unei mașini. S-a grăbit să vină pentru a ne anunța că există un apartament gol, pe durata week-end-ului. Noi trăiam atunci într-o mansardă fără apă și fără încălzire. În aceste condiții, îți poți închipui că ea nu a întâmpinat nici o dificultate în a ne convinge.

— Când s-a produs furtul? Știu cât valorezi, Rebecca. Niciodată nu ai fi comis un furt. Chiar dacă ai intrat în casă pentru a găsi adăpost, știu că nu ești în stare de o faptă rea.

Ea îl urmări cu un surîs șters.

— Nu mă cunoșteai la acea vreme, reluă ea. Am fost o fată a străzii timp de aproape un an, sălbatică și violentă. Furasem deja, în principal hrană, fără să fi fost prinsă niciodată. În acel week-end, șansa m-a abandonat.

Făcu o pauză, respirînd din greu, apoi reluă povestirea.

— Din bandă, nu o cunoșteam bine decît pe această fată și pe micul ei prieten. Ei aveau cu cîțiva ani mai puțin decît mine. Tovarășul lor era ceva mai

mare. Tocmai sosise cu autostopul din California. Nu știam cine este, dar eram solidari cu toți cei sărmani. Astfel, cînd poliția a venit și a găsit asupra lui bijuteriile furate...

— Paul Thomas făcea parte dintre polițiști?

— Nu. El era ofițer. El m-a interogat. Mai curtenitor decît mă așteptam. Mai tîrziu, a ales un avocat bun pentru mine și prietenii mei. Cazierele noastre judiciare erau curate, de aceea judecătorul nu a fost foarte sever. Camarazii mei au fost condamnați la cîteva luni într-o școală de corecție. Eu am fost pusă în libertate condiționată.

— Și te-ai hotărît să stai cu Paul, conchise Edouard zîbind.

— Da. Am avut încredere în el. Era la fel de singur ca și mine. Am vrut să mă pun la încercare. Mai tîrziu, l-am întrebat de ce m-a luat la el. Mi-a răspuns că în noaptea în care mă arestase, ochii mei nu arătau decît groază și disperare. A crezut că sînt pe punctul de a face... o mare prostie...

— Văd..., răspunse Edouard. Dar, sufletul meu, de ce această veche istorie ne-ar împiedica să ne căsătorim!

— Aveam totuși optsprezece, preciză ea, într-un acces de sinceritate.

— Foarte tînără. Nu crezi că ar fi timpul să te ierți și să trăiești normal?

— Edouard! Pentru numele lui Dumnezeu, ești

avocat! Eram majoră în momentele faptei. Libertatea condiționată este totuși o formă de condamnare. Nu este eliberare pur și simplu. Luîndu-mă în căsătorie, îți riști reputația și, în consecință, șansele tale de a face carieră politică devin foarte reduse.

— Asta era, deci! exclamă Edouard izbucnind în rîs, ușurat. Prostuță mică, dacă aș fi avut într-adevăr ambiții politice, rămîneam la Washington. Am făcut acolo această încercare de a-i da satisfacție tatălui meu și pentru a vedea dacă mă satisface acest gen de carieră. Nu este cazul. Prefer, de departe, cariera de avocat.

— Ai putea să-ți schimbi părerea. Dacă acest lucru s-ar produce, aș reprezenta un obstacol pentru tine.

— Nu te neliniști. Am avea tot timpul să pregătim „pledoaria” mea. Ți-aș organiza o apărare imparabilă. Aș vorbi despre ce faci tu astăzi pentru toți acești copii sărmani, în loc să iau de la capăt o istorie terminată demult. Cît despre mine, voi fi întotdeauna mîndru de soția mea și de exemplul pe care-l oferă astăzi celor care se îndoiesc și se cred definitiv respinși.

— Crezi într-adevăr în ceea ce spui? întrebă timid Rebecca, ridicîndu-și ochii spre Edouard.

— Din toată inima.

Rebeccăi îi veni să-l îmbrățișeze, dar se abținu.

— Nu știi totul, încă..., murmură ea.

El se aplecă spre ea și o sărută tandru pe gât.

— Hm..., ce anume?

Rebecca își înăbuși un suspin și plecă ochii. Avea febră și broboane de sudoare îi acopereau fruntea.

— Copilăria mea... Știi că sînt orfană, dar nu cunoști împrejurările în care am ajuns în această situație. Edouard, mama mea a fost primită în spital cu o jumătate de oră înainte de a mă naște. Nimeni nu știa cine este și nu avea nici un act de identitate asupra ei. S-a crezut că este o imigrantă clandestină din Mexic, dar nu e sigur. Naționalitatea mea este indicată pe actul de naștere, ceea ce înseamnă că, mai târziu, copii mei vor pierde jumătate din moștenire.

— Toate acestea sînt nedrepte. Iată un dosar asupra căruia mă voi apleca la timpul potrivit... Cît despre părinții tăi, erau cu siguranță excepționali, dacă au dat viață unei femei ca tine, Rebecca. Copiii noștri vor mulțumi cerului că te au ca mamă.

Rebecca nu îndrăznea să creadă în atîta indulgență, în atîta dragoste. Fericirea o copleșea.

— Te iubesc, șopti ea emoționată pînă la lacrimi, dar mi-e atît de teamă!

— Nu mai e nevoie să-ți fie teamă, o liniști el, cu privirea mai tandră ca niciodată.

Luîndu-i fața palidă între mîini, o răsturnă delicat pe pat și se întinse peste ea.

— Te voi iubi și te voi proteja întotdeauna, micuța mea sălbatică. Te iubesc pentru că ești tare, generoasă și curajoasă, dar și fragilă, vulnerabilă, neliniștită. Iubesc copilul răzvrătit și sălbatic care ai fost tu. Această dragoste este un miracol, îngerul meu, și nu se refuză un asemenea cadou!

După aceste cuvinte, își apăsă buzele pe gura fierbinte a Rebeccăi. Timp de câteva minute lungi, în camera tăcută se auziră suspinele lor drăgăstoase.

În fine, Edouard o eliberă din strînsoare și îi căută privirea.

— Accepi, de data asta, să te căsătorești cu mine? întrebă el mîngîind-o cu mîinile tremurînde.

— Da, răspuse ea.

Emana din ea o lumină pe care nu o găsești decît la ființele pure, lumina stelelor, a astrelor, a tot ce este inaccesibil murdăriei pămîntești. Și această lumină era comunicativă, ea strălucea și în ochii lui Edouard.

Dragostea și încrederea acestui bărbat erau adevăratul miracol.